

#1-2
(84-85) / 2018

НА ПЕРШІЙ СТОРІНЦІ ОБКЛАДИНКИ
КУРСАНТ УЧАСНИК АТО
ВАСИЛЬ СТЕФУРАК
ФОТО МИКОЛИ ПОНОМАРЬОВА

**ПРО РЕВОЛЮЦІЮ ГІДНОСТІ,
ЛЮТНЕВІ ПОДІЇ
ПІД ДЕБАЛЬЦЕВИМ...**

«Небесна сотня»! .. Так
називають українців, які
загинули на Майдані...

ОФІЦЕР УКРАЇНИ

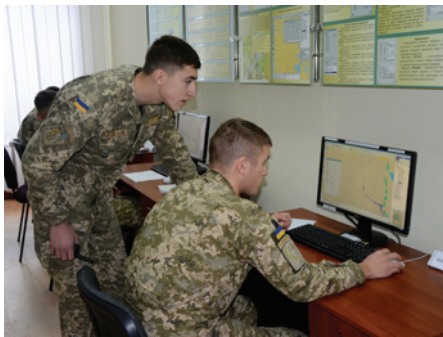
**ЗАКОН ЧІТКО ЗАСВІДЧИВ:
ЗБРОЙНЕ ПРОТИСТОЯННЯ...
МІЖНАРОДНИЙ КОНФЛІКТ**

Про необхідність зміни
формату АТО, як методу
щодо захисту України від
гібридної агресії РФ...

ЗМІСТ

- 8 «На фронті своя математика»
- 10 Народжений вдруге
- 16 Перші сходинки до омріяних вершин
- 18 Секрет успіху – в бажанні його досягти
- 20 Мрії та сподівання капітана Волкова
- 26 Англійська?.. Без проблем
- 28 «Зимова лавина - 2017»
- 30 Війна і мир Романа Плахтія
- 34 Робіть добро. На нього чекають

ОФІЦЕР
УКРАЇНИЖурнал Національної академії сухопутних військ
імені гетьмана Петра СагайдачногоРедактор
Ігор МАХНО
Редакційна
колегія:
Павло ТКАЧУК
Юрій ГУСАР
Ігор
МОСЕЙЧЕНОКДизайн та
верстка:
Ірина
ШАПОВАЛОВАДумка редакції не
завжди збігається
з
думкою авторів.
Відповідальність
за
достовірність
інформації несуть
автори.Редакція залишає
за собою право
використовува-
ти, редагувати
та скорочувати
матеріали.
Листи, рукописи,
фотоматеріали не
рецензуються і не
повертаються.Листування з
читачами – лише
на
сторінках
журналу.При використанні
матеріалів
поширення
на журнал
обов'язкове.Журнал
зареєстровано в
Міністерстві
юстиції України.
Свідоцтво
про державну
реєстрацію:
серія
КВ № 17548-
6398Р
від
17.03.2011 рокуАдреса редакції:
79012, м. Львів,
вул. Героїв
Майдану, 32E-mail: [asvpress@
gmail.com](mailto:asvpress@gmail.com)
Інтернет: [http://
www.asv.gov.ua](http://www.asv.gov.ua)Віддруковано
в друкарні
Національної
академії
сухопутних
військ
імені гетьмана
Петра
СагайдачногоОбсяг – 10,5 друк.
арк.
Замовлення
№18
від
27.02.2018р.
Наклад –
500 прим.

Честь. Україна. Відвага.

Aut vincere, aut mori.

Scientia vinces.

Docendo discimus

Президент України – Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Петро ПОРОШЕНКО:

«Ми особливо цінуємо рішення продовжити мандат військової місії UNIFIER до 2019 року. Це не лише символ, не лише знак підтримки, але й реальний вагомий внесок у професійну підготовку українських військових»

Президент України – Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Петро Порошенко вкотре з робочим візитом відвідав Львівщину. Цього разу він зустрівся з генерал-губернатором Канади Жулі Пайетт і, окрім інших питань, обговорив подальше поглиблення особливого партнерства між державами у сфері безпеки та оборони. Вони відвідали Міжнародний центр миротворчості та безпеки Національної академії сухопутних військ, зустрілися з українськими військовослужбовцями та канадськими військовими інструкторами, взяли участь в урочистій церемонії вручення державних нагород учасникам Антитерористичної операції, у тому числі захисникам Донецького аеропорту.

Президента України та генерал-губернатора Канади супроводжували Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак, Міністр закордонних справ України Павло Клімкін, начальник Генерального штабу ЗС України – головнокомандувач ЗС України генерал армії України Віктор Муженко, начальник Національної академії сухопутних військ генерал-лейтенант Павло Ткачук, голова Львівської обласної державної адміністрації Олег Синютка, голова Львівської обласної ради Олександр Ганущин, народні депутати України, представники громадських та волонтерських організацій.

Глава держави подякував народу Канади за підтримку у складний для України час. **«Ми особливо цінуємо ваше рішення продовжити мандат військової місії UNIFIER до 2019 року. Це не лише символ, не лише знак підтримки, але й**

реальний вагомий внесок у професійну підготовку українських військових», – наголосив Петро Порошенко. – ... **Особливі слова вдячності тим канадським військовикам, які за час своєї діяльності у Міжнародному центрі миротворчості та безпеки передавали й передають власний досвід українським військовикам, адже вишкіл з канадськими інструкторами пройшли понад п'ять тисяч захисників України».**

Жулі Пайетт також відзначила співпрацю оборонних відомств країн у військовому секторі, у сфері безпеки, акцентувавши, що канадська місія й надалі працюватиме в Українському війську. «Ми також вдячні за цю співпрацю, бо вона надзвичайно важлива для обох сторін. Ми також навчаємось у ваших вояків, які мають бойовий досвід, отриманий у збройному протистоянні з агресором на Сході вашої держави», – зауважила вона.

Після урочистостей та вручення державних нагород глава держави та генерал-губернатор Канади поспілкувалися із присутніми українськими військовослужбовцями та іноземними інструкторами.

Жулі Пайетт відвідала Гарнізонний храм святих апостолів Петра і Павла, де настоятель отець Степан Сус ознайомив гостю з історією храму, діяльністю капеланів Львівської архієпархії УГКЦ, поінформував про тісну співпрацю українських та канадських священнослужителів, яка приносить добрі плоди у справі душпастирства серед військовослужбовців Збройних Сил України та Канади.

ЗИМА. ЩО НАС ЗМІНИЛА

Про Революцію Гідності, лютневі події під Дебальцевим – курсант Василь СТЕФУРАК знає не з розповідей

Ігор МАХНО

«Небесна сотня»!.. Так називають українців, які загинули на Майдані, на вулицях Грушевського та Інститутській під час масових акцій протесту у Києві впродовж зими 2013-2014 років. Найтрагічнішою та найкривавішою видалася ніч з 18 на 19 лютого. Її назвали ніччю Апокаліпсису, після якої наступив «чорний четвер». Саме у ці три дні на очах всього світу влада розстрілювала свій народ.

Відтак 20 лютого став пам'ятною датою – Днем Героїв Небесної Сотні. І щоразу ми будемо згадувати та вшановувати усіх тих, хто віддав своє життя, виборюючи світле майбутнє для українського народу. Ми розповідатимемо про ті страшні та криваві події для того, аби не допустити подібного у майбутньому.

Курсант Василь Стефурак – активний учасник подій на Майдані, який у подальшому здолав усі можливі й неможливі перешкоди, аби долучитися до боротьби з ворогом на Сході. Нині він навчається на третьому курсі нашої Академії.

Хлопець щовечора, після служби, знову приходив на Майдан, залучався до протистояння «тітушкам», іншими словами найманим владою бандитам, які організовували провокації, підпалювали автомобілі, нищили майно майданівців, били активістів і просто перехожих.

Для нього, як і для інших свідомих українців, все розпочалося 21 листопада, коли Янукович відмовився підписувати Угоду між Україною та Європейським Союзом, що викликало неабияке обурення українців. Цей день – офіційна дата початку Євромайдану, коли студенти розпочали мітингувати. Згодом до акції долучилися всі, хто бажав, щоб Україна мала європейські можливості для розвитку та пододала корупційну систему.

– А в останні дні листопада правоохоронці побили кийками студентів. Це шокувало людей, і вони масово вийшли на Майдан. За кілька днів їхня кількість сягнула мільйона осіб, – розповідає Василь. – Відбулися і перші зіткнення силовиків з мітингувальниками. Власне мене з 29 на 30 листопада разом із товаришами добряче побили «беркутівці». Після лікарні, куди нас відвезла «швидка», я ще кілька днів загоював рани.

Хлопець щовечора, після служби, знову приходив на Майдан, залучався до протистояння «тітушкам», іншими словами найманим владою бандитам, які організовували провокації, підпалювали автомобілі, нищили майно майданівців, били активістів і просто перехожих.

Саме тому, розповідає мій співрозмовник, почали створюватися загони самооборони. Структурно організація була подібна до організації Запорозької Січі. Вона складалася з сотень (на кінець лютого 2014 року їх було близько сотні). Окрім тих, які боронили людей та власне сам Майдан,

були створені господарчі й медичні сотні. У загони записувалися добровольці різних національностей та етнічного походження, україно- та російськомовні громадяни. Їх об'єднувало одне – незгода з режимом, який зневажав українців.

Активізувало протестні настрої прийняття 16 січня 2014 року Верховною Радою України диктаторських законів. Зрозуміло, що конфлікт загострився. Відбулися мітинги, під час яких проти людей були застосовані кийки та водомети, гумові кулі й світлошумові гранати. Майданівці відповідали петардами та коктейльями Молотова, якими спалювали спецтехніку силовиків.

– 20 лютого спеціальні підрозділи вперше атакували барикади. А наступного дня радикально налаштовані майданівці спробували дістатися урядового кварталу через вулицю Грушевського, де розгорнулося жорстке протистояння. Там від куль снайпера загинуло кілька людей, у тому числі й мій товариш Устим Голоднюк, – пригадує ті події Василь Стефурак.

Упродовж наступних днів, усвідомлюючи, що перемовини опозиції з Президентом не дають результатів, а влада не прислухається до вимог Майдану і затягує час, мітингувальники продовжували зводити барикади, одночасно розширюючи територію. Щоб захиститися від прицілених

– 20 лютого спецпризначенці вперше атакували барикади. А наступного дня радикально налаштовані майданівці спробували дістатися урядового кварталу через вулицю Грушевського, де розгорнулося жорстке протистояння. Там від куль снайпера загинуло кілька людей, у тому числі й мій товариш Устим Голоднюк, – пригадує ті події Василь Стефурак.

Кадри розстрілів трансливались телеканалами, поширювалися Інтернетом, викликаючи обурення українців та міжнародної спільноти. Вочевидь саме це деморалізувало прихильників Януковича і ввечері того ж дня Верховна Рада України засудила насильство, прийняла постанову щодо незаконності Указу про «антитерористичну операцію». Та не оживити загиблих, у тому числі і мого товариша Устима Голоднюка...

пострілів правоохоронних органів, розпалювалися багаття з гумових покришок.

Влада також не гаяла часу і постійно збільшувала число спецпризначенців. Водночас в останні дні січня вона пішла на певні поступки: у відставку відправили прем'єр-міністра, скасували частину диктаторських законів та прийняли закон щодо амністії для «мирних мітингувальників».

А от коли 18 лютого мітингувальники мирною ходою рушили до урядового кварталу з вимогою обмежити права Президента України, повернути стару редакцію Конституції України, покарати відповідальних за насилля над людьми, Стефурака у Києві вже не було. Цього дня він відбув для проходження військової служби у ... Рівне. Саме таким чином командування київської військової частини «усунуло» його з Майдану.

Це вже з телефонних розмов з друзями, з телеекранів він дізнався, що спецпідрозділи зустріли мітингувальників водометами й газом, що загинули й були поранені десятки людей, що силовики штурмували Майдан, що палав Будинок Профспілок, де був облаштований штаб Майдану... Зіткнення продовжувалися й наступного дня. А відтак гинули як бійці самооборони, так і співробітники силових структур. Президент, не маючи інших законних підстав для застосування зброї проти мітингувальників, оголосив «антитерористичну операцію». А це означало, що силовики отримали право на застосування вогнепальної зброї.

– 20 лютого називають «кривавим четвергом» не випадково. Того дня майданівці боронили займані позиції, а згодом рушили по Інститутській услід за силовиками, які відступали, – розповідає Василь. – Хіба могли вони тоді передбачити, що потраплять у засідку снайперів, від куль яких загине більше семидесяти людей. Кадри розстрілів трансливались телеканалами, поширювалися Інтернетом, викликаючи обурення українців та міжнародної спільноти. Вочевидь саме це деморалізувало прихильників Януковича

і ввечері того ж дня Верховна Рада України засудила насильство, прийняла постанову щодо незаконності Указу про «антитерористичну операцію». Та не оживити загиблих, у тому числі і мого товариша Устима Голоднюка...

З ним Стефурак познайомився у день, коли черговий раз увечері після служби прийшов на Майдан. Устим стояв на варті. Василь запитав, чи може чимось допомогти. Устим віджартувався, мовляв, зараз нічим, а ось коли силовики підуть у наступ, допомога буде потрібна конкретна. Так у подальшому вони і стояли щоразу пліч-о-пліч, даючи відсіч силовикам. І в ніч на 30 листопада були разом, коли з десяток «беркутівців» «підправляли» їхнє здоров'я. Тоді Устимові розбили голову, а Василю зламали два ребра.

– Устим завжди усміхався, жартував, був душею компанії, – розповідає Стефурак. – Разом з тим ми говорили і про серйозні речі. Він був переконаний, що Майдан – лише початок конкретних і невідворотних змін в Україні, і Українське військо невдовзі стане іншим, міцним, боездатним. Оскільки потрібні будуть фахові офіцерські кадри, ми з ним обов'язково поїдемо на вишкіл за кордон, набиратися досвіду та знань у провідних арміях світу. Він знав, про що говорив, адже свого часу навчався у Львівському ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою імені Героїв Крут. Якби був живий, обов'язково б воював на Сході, і однозначно на передовій. За Україну, за свій народ! І в Академії навчалися б разом. Та не судилося – Устима підступно вбили.

Особливе ставлення у Василя до Революції Гідності ще й тому, що саме у той час він познайомився зі своєю коханою. Обоє були у 38-ій сотні.

– Кохаю Василя, бо він добрий, чуйний і сміливий. Люблю за сміливі виважені вчинки, за те, що захищає нашу країну і її народ. Не захищати – це все одно, що пройти повз жінку, яка потребує твоєї допомоги. Для мене романтика – це померти за кохану людину, а не лише оберемок гарних квітів, – розповідає дружина Олена. – Розписалися ми 29 лютого 2016 року у Нетішині, що на Хмельниччині. День обирали свідомо: щоб святкувати річницю весілля саме в цей незвичний, але НАШ ДЕНЬ, або ж в останній день зими та перший весни! Хіба ж це не прекрасно?..

Коли Василь відбув у зону АТО у складі батальйону «Київська Русь-2», Олена

стала волонтером. Возила бійцям продукти й речі, аби бути ближче до коханого. А ось освідчувався коханій Василь двічі. Вперше, після виходу із оточення з-під Дебальцевого, коли приїхав до Олени з оберемком блакитних квітів. Сказав, що обирає їх під колір її очей. Виявилось, то була пропозиція одружитися, але Василь не спромігся озвучити це. Вдруге ж освідчився у грудні 2015 року на День святого Миколая. Подарував обручку зі смарагдом та маленькими діамантами. На церемонію наречений одягнув військовий однострій.

Тільки но розпочалася агресія Росії на Сході, Василь одразу прийняв рішення відбутися на фронт. Однак командування військової частини на його рапорти відповідало відмовою. І жодних пояснень. Хоча юнак усвідомлював: таке ставлення викликане лише його активною діяльністю під час подій на Майдані. Власне саме з цим було пов'язано його переведення до Рівного. А вирішив питання дзвінок на «гарячу лінію» Міністерства оборони України.

– Я пояснив ситуацію, розповів за що і коли був переведений у Рівне і вже за тиждень був відряджений у навчальний центр «Десна», – розповідає Василь. – А з 20 серпня розпочалася моя бойова служба під Дебальцевим у складі 25-го добровольчого батальйону «Київська Русь-2».

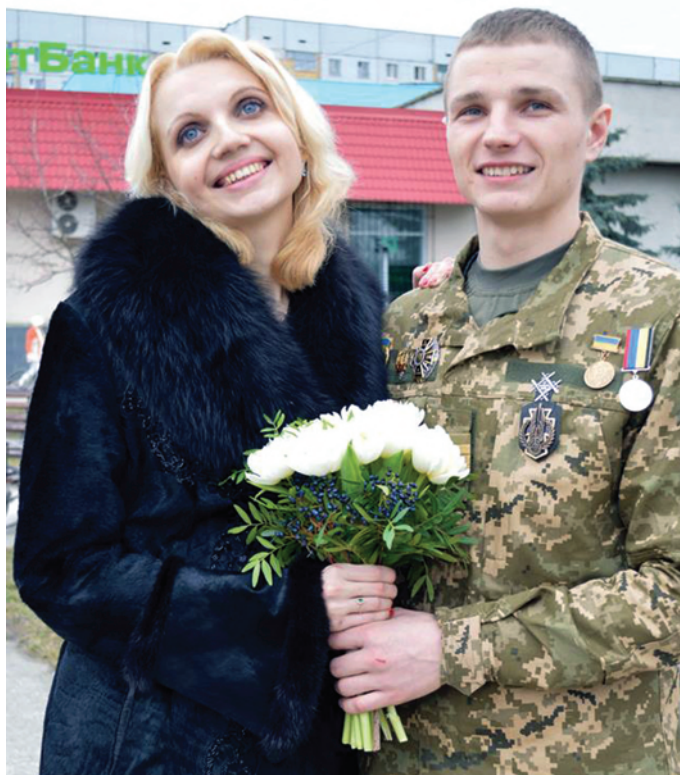
І досі до дрібниць хлопець пам'ятає лютові події 15-го року та мужні дії побратимів, які будь-що прагнули утримати бойові позиції на околиці Дебальцевого. Опорний пункт, який містився у п'ятиповерховій будівлі, противник піддавав штурму час од часу, а от вогнем артилерії та мінометів накривав щодня. Оскільки наказу про відхід не було, мужні воїни стояли доти, доки у них не залишилось нічого із озброєння, окрім стрілецької зброї.

– Коли припинилася підтримка і нашої артилерії, зрозуміли: довго не встоїмо. Як нас поінформували, у артилеристів 128-ї бригади закінчилися снаряди. А підвезти не було можливості, – розповідає Василь. – Правда, ще мали РПГ. Та вони були на вагу золота: передавали їх у «секрети» і молили Господа, аби бійцям вдалося хоча б пошкодити гусеницю ворожого танка, щоб той не пройшов на наші позиції. Та коли і протитанкова зброя закінчилася, стало дійсно моторошно.

Напруга зросла, коли противник впритул підійшов до їхньої будівлі і був, так би мовити, на відстані витягнутої руки. На штурм пішов о першій ночі. Та взвод спромігся відбити атаку, знищивши шістьох військовиків. Вчасно на БМД підійшли на допомогу десантники 95-ї бригади. На жаль, один із них загинув.

Зранку ворог запропонував здатися. Та командир взводу Анатолій Адамовський категорично відмовився. Натомість, запропонував противнику забрати їхніх «двохсотих». Коли противник побачив, що оборонці по-людськи поставилися до загиблих, вкривши їх простирадлами та ковдрами, погодився віддати всіх полеглих українців.

А далі оборонці склали план відходу і о четвертій ранку 14-го лютого почали перебіжками рухатися у напрямку Новогригорівки до своїх. За кілька годин до цього ліквідували спостерігачів противника, що причайлися на руїнах сусідніх будівель. Відтак, гадали, що доберуться у безпечне

місце без проблем. Та коли вийшли у чисте поле, наразилася на обстріл із мінометів; свою справу зробив ворожий безпілотник. До Новогригорівки залишалось якихось півтора кілометри.

Власне під вогнем одна із груп, в якій був і Василь, змогла дійти до «Поляни», позиції наших артилеристів. І вже звіттія, під вечір, у супроводі БТРів колони із семи вантажівок, в якій також завантажили загиблих і поранених, виїхала в напрямку розташування 30-ї бригади. Не знали вояки, що попереду їх очікує справжнє пекло...

– У Нижньолозовій ми заїхали у глибоку балку. В ній ворог облаштував нам засідку, підірвавши одночасно на мінах та фугасах майже усю колону. Пізніше, як розповідали, полковник-десантник на позивний «Сват», спромігся завести один із «Уралів», який вивіз сімох військовиків у безпечне місце. Мені також пощастило, адже перебував «на броні» першого «бетеера». Всі, хто був усередині, а в основному це поранені бійці, загинули миттєво, – розповідає Василь. – Господь захистив мене... Всі осколки прийняв на себе відкритий люк та рюкзак. Мене лише засліпило. А потім ворожі автоматники та кулеметники відкрили щільний вогонь. Куля потрапила мені у плече. Зорієнтуватися було надзвичайно важко. Довкола горіли машини, неймовірна стрільба та крики... Із колони, якою ми виходили з-під Дебальцевого, а в ній налічувалося більше ста військовослужбовців, живими залишилося п'ятнадцять чоловік...

Більше місяця Стефурак лікувався у госпіталях. Після відпустки повернувся у батальйон, з яким вирушив у Попасну, на передову. Батьки, звісно, були проти та Василя годі було стримати: він хотів помститися ворогу за смерть товаришів і рідного брата Степана, який загинув поблизу Донецького аеропорту 22 вересня 2014 року.

– Я свідомо пішов навчатися в Академію. Вважаю, – і це не лише моя точка зору, але й побратимів, які пройшли крізь горнило війни, – нам бракує дійсно фахових командирів. Скажу так: командирів нової формації, – підсумовує нашу бесіду Василь Стефурак. – Бути гідним офіцером – у цьому бачу своє покликання. А коли звільнимо нашу країну від агресора та сепаратистів, знатиму, що виконав свою місію.

«НА ФРОНТІ СВОЯ МАТЕМАТИКА»

Старший сержант Андрій ДУДКІН нагороджений медаллю «Захиснику Вітчизни» за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлений під час звільнення населеного пункту з метою заволодіння важливою розв'язкою залізничних доріг, через які противник здійснював перевезення особового складу, зброї, боєприпасів та тилового забезпечення для підрозділів терористичних угруповань.

За плечима Андрія Дудкіна – служба за контрактом, АТО, вихід з Іловайського котла, визволення з полону. Нині він навчається на другому курсі Академії і уже за кілька років очолить механізований взвод. До війни у юнака своє особливе ставлення. А ще каже, що найбільше його дратують «диванні» патріоти. Перекоаний і в тому, що перед тим, як стати курсантом, потрібно обов'язково скуштувати «солдатського хліба».

Капітан
Юлія ЛІВІНСЬКА

2014-ий рік. Іловайськ. Серпень. Це вже згодом завдяки засобам масової інформації світ дізнався про страшне словосполучення «Іловайське пекло», чи не найкривавіші події цієї гібридної війни. За офіційними даними, більше 360 загиблих військовослужбовців, майже 430 поранених, понад 130 взятих у полон. А 158 військовиків досі вважаються зниклими безвісти.

Тоді Андрій Дудкін разом із товаришами з батальйону «Донбас» прикривав колони, що виходили із небезпечного району. В одному із населених пунктів, біля покинутого блокпоста, вони потрапили у засідку.

Андрій так розповідає про події того дня: «Наш командир лейтенант Станіслав Ліщинський прийняв рішення самостійно розвідати обстановку в селі. Коли підійшов до скутера, який, як з'ясувалося пізніше, був замінований, помітив ворожий кулеметний розрахунок. Він вчасно повідомив про це і одразу віддав наказ на бій. Тоді я й відчув холодний подих війни».

Юнак зізнається, що вперше стріляв у людей. Спочатку було дещо моторошно, та згодом усвідомив: перед ним ворог, який може позбавити його життя. Противник добре підготувався до зустрічі з ними, він одразу наклав воїнів шаленим вогнем. Тому їм доводилося щоразу змінювати позиції. А вийшли з-під ворожого вогню за допомогою БМП, яка й доставила Андрія з товаришами до своїх. Власне в тому бою поранили лейтенанта Ліщинського, який, на жаль, через дві доби уже у госпіталі помер. «Це була перша втрата у нашому колективі і надзвичайно сильний шок для усіх», – з неприхованим хвилюванням говорить мій співрозмовник.

Далі було ще багато боїв. І людських втрат. Андрій поступово набрав досвіду. А насправді страшно йому стало під час одного з обстрілів.

– Не вірте, коли кажуть, що чим довше воюєш, тим швидше страх проходить, – ділиться сокровенним Андрій.
– Яюсь я з іншими пораненими опинився у спортивній

До речі, власне Андрієві доводилося прикривати вогнем і жінок, які були стрільцями у батальйоні «Донбас». «Вони не повинні воювати. Це прерогатива чоловіків. Не місце жінці на війні, – розмірковує юнак. – Я завжди, як зрештою, і мої товариші, підставляли жінкам своє плече під час бою. Будь-що намагалися полегшити їм ситуацію, в якій вони опинялися».

зали школи. Коли розпочався шалений обстріл, я місця собі не знаходив, адже осколкові ураження ноги та руки робили мене безпорадним. Я був беззброєний... Цей кількахвилинний обстріл був чи не найтривалішим у моєму житті.

Юнак також стверджує, що на війні люди поведуться інакше, аніж у мирному житті. І у надзвичайних, особливо непередбачуваних ситуаціях, діють порізному. Приміром, він був свідком, як військовослужбовець під час бою так і не зробив жодного пострілу у ворога. Як потім пояснював, не зміг пересилити страх. Та за це йому ніхто не дорікав. А у подальшому він був чи не найвідважнішим бійцем!..

На війні стосунки між військовослужбовцями складаються по-особливому. Вони обов'язково допомагають один-одному, діляться останнім. Сваряться дуже рідко. Натомість, стають дуже відкритими. Андрій був здивований розповіддю одного із побратимів про те, що у мирному житті в одній із ситуацій він повів себе дещо непорядно. А ось під час збройного протистояння хлопець завжди першим зголошувався прикривати товаришів під час виходу із бою.

До речі, власне Андрієві доводилося прикривати вогнем і жінок, які були стрільцями у батальйоні «Донбас». «Вони не повинні воювати. Це прерогатива чоловіків. Не місце жінці на війні, – розмірковує юнак. – Я завжди, як зрештою, і мої товариші, підставляли жінкам своє плече під час бою. Будь-що намагалися полегшити їм ситуацію, в якій вони опинялися».

Ставлення до зброї на війні також особливе. Їй довіряють власне життя. Тому особистій зброї, автомобілю чи бронемашині на війні, зазвичай, дають імена, з ними не розлучаються, їх бережуть як зіницю ока. Андрій каже, що свій автомат ніяк не назвав. Але дбав про нього, як про самого себе. За власний кошт придбав систему рельсового кріплення - планку «PIKATINNI», що суттєво

зменшило вагу автомата. Він також менше нагрівався під час бою. А на саму планку встановив коліматорний приціл і ручку перенесення вогню. Словом, модернізував старенький АК так, що від нього залишилися тільки ствол і ствольна коробка. «Так і в руку лягає краще, і віддача під час пострілу менша», - пояснює він.

Найнебезпечнішими були дні, коли по так званому «зеленому коридору» виходили з Іловайська. Його підрозділ прямував у район Старобешеве. За дві години здолали лише три кілометри. «Все відбувалося під обстрілами із кулеметів, ПТУРів, танків. Нашу колону просто «розірвали», – пригадує Андрій події трирічної давнини. – Ворог робив усе, щоб ми не змогли вирватись із оточення. А воно було надпотужним: у три кільця: – два створили російські бойові підрозділи, третє – сепаратисти. Моя машина згоріла. А нашому пішому пересуванню по населеному пункту завадив нещадний вогонь. Перейшли до оборони, та ненадовго. Ворог значно переважав нас і невдовзі взяв у полон. З колони залишилося лише два десятки військовиків. А от звільнили нас завдяки програмі обміну полонених...».

Два непростих роки у зоні проведення Антитерористичної операції Андрієві ніколи не забути. Адже пройшов пекельними дорогами Попасної та Дебальцевого, виконував складні бойові завдання на передовій у районі Новолуганки, Зайцевого. Та війна на Сході лише загартувала характер юнака, який нині опановує фах на факультеті бойового застосування військ. Як і дев'ятеро побратимів, які також воювали в АТО, своїх одноклассників, учорашніх школярів, з теплотою називає «школота». Однак стверджує, що ніхто з атовців не проявляє зверхності до своїх товаришів, а навпаки, при потребі намагаються завжди допомогти, особливо під час практичних занять зі зброєю.

Народжений вдруге

Указом Президента України № 403 від 5 грудня 2017 року за особистий внесок у зміцнення обороноздатності Української держави, мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України старшого лейтенанта Артура КИРЕЄВА нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

додому. Та треба знати мого дідуся...

Не встиг юнак відчутти «смак» цивільного життя, зрозуміти, що й до чого, як отримав новий «наказ»: укладати контракт із військом.

А через рік служби усе ж таки склав іспити до військового вишу і став курсантом Кам'янець-Подільського військово-інженерного інституту.

Навчався, як всі. Щось давалося легко, а над іншими предметами доводилось попотіти. Та найбільше полюбляв підривну справу. Все, що стосувалося цього предмета, «всмоктував» наче губка. Загалом, про навчання згадує з посмішкою. Особливо про останній рік вишколу, вже у нашій Академії, куди були скеровані усі кам'янець-подільські курсанти. Та просить не про все розповідати читачам.

– За розподілом потрапив у 93-ю бригаду, яка дислокувалася на Дніпропетровщині. Тоді, у 2013 році, я про неї взагалі не чув. Кого з офіцерів не розпитував, ніхто про неї не знав, – розповідає Артур. – Добре памятаю свої перші враження від пейзажів, які проносилися за вікном таксі: сірість і похмурі ліси не додавали оптимізму. Коли ж побачив гуртожиток і малесеньку кімнатку на двох, засмутився ще більше. Для всіх військовослужбовців у бригаді я був дивиною: виявляється, років зо п'ять сюди взагалі не прибували лейтенанти-випускники... А вся саперна рота тоді нараховувала... аж двох бійців.

А потім був Майдан і Крим... У березні 2014 року 93-я бригада однією з перших відбула на захист кордонів країни у Мілове та Троїцьке, що на Луганщині. Тоді ще ніхто не міг

Нині офіцер Військового коледжу сержантського складу старший лейтенант Артур Киреев з посмішкою на обличчі згадує минуле. На жаль, тепер усе його життя розділилось на два відрізки: до поранення... і після

Про саме поранення розповідає неохоче. Говорить, що найважче усвідомити свою прикутість до візка... І те, що життя сприймає з позиції маленької дитини... «Я тільки вчусь, знайомлюсь зі світом, наче дитина», – з сумом говорить він.

А ось про те, як обирав професію, про навчання і службу, навіть про війну і підлеглих, говорить із захопленням та гумором. У такі хвилини Артур наче оживає: жестикулює, очі блищать, з обличчя не сходить усмішка.

Виявляється, обрати професію військового його спонукав дідусь, який займався вихованням підлітка. Спочатку він наполіг на тому, аби Артур навчався у Донецькому військовому лицейі з посиленою військово-фізичною підготовкою. А потім майже у наказовій формі скерував до Кам'янця-Подільського у військовий виш.

– Я не уявляв себе військовим. Не була мені ця професія до душі, – відверто зізнається співрозмовник. – Тож засмучувати дідуся й бабусю не хотів. Поїхав у Кам'янець-Подільський з єдиним бажанням провалити іспити. Так воно і вийшло: у мене не було ЗНО з фізики, а тому переді мною заклався «шлакбаум»! Я зрадів, що «пролетів» і з неабияким задоволенням повернувся

Старший лейтенант Анастасія КМІН

передбачити, яким чином будуть розгортатися події. За два місяці бригада вже воювала на Донецькому напрямку. Відчули й перші втрати: у перестрілці із бойовиками на блокпосту біля Золотого Колодязя загинуло троє військовослужбовців, – розповідає офіцер. – І саме тоді розпочались справжні бойові дії. Я зі своїм підрозділом проводив закладку мін довкола наших блокпостів.

Артур не приховує, що спочатку було страшно, особливо тоді, коли виконував відповідальні завдання під ворожими обстрілами. Та згодом і до цього звук, а відтак працював інтуїтивно. У той фатальний для офіцера день, під Опитним, він з підлеглими підривав міни, які залишились від першої хвили.

– ...Працювали без особливої напруги, адже добре знали свою справу. Несподівано нас накрили міномети, – пригадує ті події співрозмовник. – Я не відразу усвідомив, що коїться. Адже ми підривали і не чули ворожих розривів... Коли впав на землю, зрозумів, що

щось не так. Спочатку не відчував ніг, а потім – усе попало як у тунелі. Не було ні тунелю, ні світла... Якось засмоктуюча тиша...тільки здалека лунали чиїсь голоси.

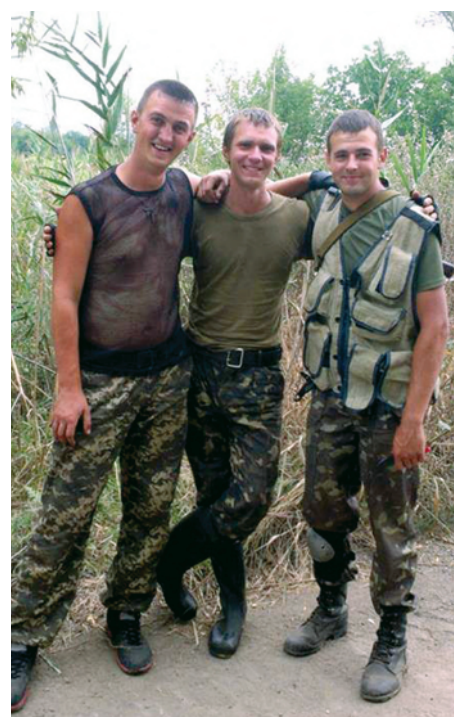
Підлеглі винесли свого командира у безпечне місце і невдовзі КРАЗом доправили до шпиталю. Артур згадує, як його, майже непритомного, бійці повертали до життя. Щоразу, лише він заплющував очі, били по щоках, примовляючи: «Командире, вставай, не спати!». Це зараз він про все розповідає з посмішкою. А тоді було не до жартів.

Допоки спілкувалися, поряд із чоловіком була Аліна – дружина Артура. Щось підправить, піднесе. Вона наче пружинка: завжди наготові зробити так, щоб коханому було комфортно. З усього було видно, життя Артура – її життя. Вони – одне ціле. І до мрії щоденно крокують разом.

«А вона, ця мрія, природна: якомога швидше встати на ноги. Інакше не можна: у мене ж Алінка!», – підсумував нашу бесіду лицар бойового ордена.

«А вона, ця мрія, природна: якомога швидше встати на ноги. Інакше не можна: у мене ж Алінка!», - підсумував нашу бесіду лицар бойового ордена.

Пройшов крізь справжнє пекло

**Підполковник
Василь ЛАБАЙ**

Це зараз він
військовий комісар
А до цього служив
у 80-ій окремій
аеромобільній
(зараз – десантно-
штурмовій) бригаді
та у числі перших
вирушив на Донбас
повертати контроль
над українською
територією.

Минулоріч на Тернопільщині відбулася церемонія нагородження лауреатів обласної премії «Людина року». Цей конкурс є одним із найпопулярніших у краї і проводиться вже понад десять років поспіль. Серед лауреатів, які удостоїлися такої високої нагороди – випускник нашої Академії майор Іван Михайлецький, який обіймає посаду військового комісара Заліщицького районного військового комісаріату.

Це зараз він військовий комісар. А до цього служив у 80-ій окремій аеромобільній (зараз – десантно-штурмовій) бригаді та у числі перших вирушив на Донбас повертати контроль над українською територією. Ще до початку АТО взвод, яким командував Іван, перекинули на Сумщину, а згодом на оборону Луганського аеропорту.

Підрозділ молодого командира на той час був одним із небагатьох у Збройних Силах України, який був боєготовий та повністю укомплектований військовослужбовцями служби за контрактом.

– Коли 12 квітня 2014 року російські диверсанти захопили Слов'янськ, ми за сигналом «тривоги» у складі роти під командуванням старшого лейтенанта (нині – майора Вадима Сухаревського) вирушили у заданий район. Завдання – на БТРах дістатися до місця зустрічі для підсилення загону спецпризначення МВС «Омега», адже вони своєї бронетехніки не мали. На світанку 13 квітня зупинилися на узбіччі дороги біля села Семенівка, поблизу Слов'янська. Сюди ж прибуло керівництво СБУ, спецпідрозділ «Альфа» та командування бригади. Вони узгодили подальший маршрут руху нашого підрозділу, – розповідає майор Іван Михайлецький.

Це був період, коли війни ще не було і про АТО ніхто не оголошував. Обговорення подальших дій десантників відбувалося на узбіччі автомагістралі. Раптом легкова автівка, яка рухалась трасою, зупинилася, з неї вистригнули озброєні люди і одразу ж відкрили вогонь по співробітниках СБУ. Одночасно з лісопосадки противник також відкрив вогонь. Загинув один офіцер «Альфи» та ще декілька отримали важкі поранення. Вогневий контакт був миттєвим та на короткій дистанції. Диверсанти діяли зухвало, ніби знали, що їм не дадуть відсіч. З боку «зеленки» противник розпочав атаку – група до двох десятків осіб почала грамотно, перебіжками по двоє, пересуватися. Якщо б вони ще ближче підійшли, то могли б завдати значних втрат, у тому числі й десантникам.

– У нас був наказ: вогонь не відкривати, однак, коли на твоїх очах розстрілюють побратимів – діяти слід рішуче.

Командир роти старший лейтенант Вадим Сухаревський усю відповідальність взяв на себе. Він сів у БТР на місце стрільця і дав команду підлеглим висуватись вперед, а сам відкрив вогонь на ураження по противнику, – пригадає Іван Михайлецький. – Після перших автоматних черг ворог почав відступати, забираючи з собою поранених. Їхній вогонь був повністю придушений.

БТР Івана Михайлецького евакуював поранених «альфівців» до медзакладу, де їм надали кваліфіковану допомогу. Це був перший бій, коли українські військові відбили атаку російської диверсійної групи. Того ж дня у Києві відбулося засідання Ради національної безпеки і оборони України, під час якого було прийнято рішення «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України». Так розпочалася Антитерористична операція на території Луганської та Донецької областей.

У подальшому впродовж двох місяців взвод Івана Михайлецького неодноразово під прикриттям бронетехніки брав участь у штурмі та утриманні блок-постів на підступах до Слов'янська.

– У середині червня 2014 року мій взвод військово-транспортним літаком Іл-76МД перекинули з-під Слов'янська назад у Луганський аеропорт. Значно погіршилася ситуація. Збройне протистояння загострилося за встановлення контролю над летовищем ЛАПу, яке на той час мало стратегічне значення.

Ми прилетіли першим бортом, а другий, з десантниками 25-ї бригади, ворог підступно збив над аеропортом під час приземлення. Тоді загинуло 49 українських воїнів. І це був серйозний удар. Після цього жоден літак там не приземлявся. Доводилося економити їжу, воду та боеприпаси, – згадує нині Іван.

Ситуація погіршувалася з кожним днем. На початку перебування в аеропорту обстріли були відносно незначними, однак згодом противник почав інтенсивно вести вогонь по оборонцях ЛАПу. Ворог застосовував важку артилерію – «Гради», «Смерчі», «Тюльпани», «Піони». Під час одного з боїв Іван був поранений. Це сталося у середині липня на висоті поблизу аеропорту, на підступах до населених пунктів Хрящувате та Новосвітлівка, де взводний і його особовий склад утримували позиції. Осколком від танкового снаряда Івану посікло ноги, проте він продовжував командувати своїми підлеглими упродовж усього бою.

У цей час оборонці ЛАПу уже фактично опинилися в облозі. У вищому штабі було прийнято рішення про розблокування аеропорту. Прорив здійснювали підрозділи під командуванням комбрига 80-ї окремої аеромобільної бригади полковника Андрія Ковальчука (нині – генерал-майор, Герой України).

Ефективна тактика дала свої результати: була звільнена Георгіївка, перерізана стратегічно важлива траса Луганськ – Красний Луч та створено коридор безпеки, який використовувався для блокування Луганська. Серед бойовиків почалася паніка. У другій половині серпня Кремль організував контрнаступ по усіх напрямках поблизу Луганська.

31 серпня у Луганському аеропорту було справжнє пекло. На штурм пішли псковські десантники та дагестанські мотострільці. Вперше росіяни застосували свої найновіші танки «Т-90». Вогнем їх підтримували «Піони» та «Тюльпани». До кінця дня в аеропорту вже не було що захищати: усі будівлі та злітну смугу було щент зруйновано. За таких умов десантники отримали наказ на організований відступ.

Коли вони відходили з аеропорту, Іван Михайлецький помітив неподалік групу українських обеззброєних військовослужбовців, яких вели під конвоем росіяни. Офіцер зрозумів, що наші потрапили в полон. Довго не роздумуючи, він випустив декілька коротких черг у бік ворога... Усі бранці разом із десантниками, цілі і неушкоджені, відійшли у безпечне місце.

Невдовзі відбулась ротація підрозділів, і офіцер повернувся до пункту постійної дислокації військової частини. Лише тут він дізнався, що Указом Президента України від 19 липня «...за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність Військовій присязі» його нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

Вже у Львові, під час обстеження у військовому медичному закладі, лікарі повідомили Івану, що за станом здоров'я (через поранення) він більше не придатний до служби в аеромобільних військах, однак може продовжувати службу у Збройних Силах України. Так розпочалася нова сторінка військового життя майора Івана Михайлецького – тепер у військовому комісаріаті.

Невдовзі відбулась ротація підрозділів, і офіцер повернувся до пункту постійної дислокації військової частини. Лише тут він дізнався, що Указом Президента України від 19 липня «...за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність Військовій присязі» його нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

ЗАКОН ЧІТКО ЗАСВІДЧИВ: ЗБРОЙНЕ ПРОТИСТОЯННЯ НА СХОДІ УКРАЇНИ— ЦЕ НЕ ВНУТРІШНІЙ, А МІЖНАРОДНИЙ КОНФЛІКТ

Ірина РОМАНІВ,
кандидат
економічних наук,
старший викладач
кафедри військової
підготовки

Про необхідність зміни формату АТО, як методу щодо захисту України від гібридної агресії РФ, говорили давно. Вперше офіційно цю ідею влітку минулого року озвучив Секретар ради національної безпеки України Олександр Турчинов. А 18 січня Верховна Рада України прийняла Закон «Про особливості державної політики щодо забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій і Луганській областях», який спрощено називають Законом щодо реінтеграції Донбасу.

Закон викликав надзвичайно бурхливі дискусії, критику і політичні заяви. Не мало – не багато, а близько 700 поправок подали нардепи до цього законопроекту. У суспільстві також ставлення неоднозначне. Тому вважаю за потрібне зупинитися на основних положеннях Закону, а також на тому, що піддається найбільшому обговоренню, особливо в плані можливих ризиків.

Перше, що не викликало заперечення у жодної із фракцій парламенту, окрім, зрозуміло, опозиційного блоку, це визнання Росії державою-агресором. У документі чітко говориться про окупаційну адміністрацію РФ, а її складовими визначено не тільки органи РФ, що керують усіма подіями на загарбаній території, але й самопроголошені так звані «ДНР», «ЛНР». Тобто це в жодному разі не республіки, і не терористичні організації, а, говорячи військовою термінологією, підрозділи окупаційної адміністрації РФ.

Визнавши Росію країною-агресором, Україна скористалась своїм правом на захист

та самооборону відповідно до статті 51 Статуту ООН. Це положення більшість експертів вважають найважливішим з точки зору застосування міжнародного права. Іншими словами, створено правовий фундамент для захисту базових національних інтересів України в умовах російської агресії. Відтак, гадаю, невдовзі запрацює міжвідомча комісія, яка збере вичерпну інформацію щодо наших людських та матеріальних втрат від цієї агресії і передасть у міжнародні організації та суди для відшкодування.

На переконання судді Міжнародного кримінального трибуналу з колишньої Югославії (2001–2005) та представника України в Раді ООН з прав людини (2006–2010) Володимира Василенка, цей закон має дійсно історичне значення, оскільки є конструктивним кроком на шляху створення правової основи для захисту наших національних інтересів в умовах російської агресії. Він також дозволить пришвидшити прийняття Радою безпеки ООН позитивного рішення про введення миротворців на Донбас на умовах, які запропонувала саме Україна.

Отже, як бачимо, законодавче закріплення фундаментального положення про Росію як окупанта, відкриває шлях до ефективніших методів як силової, так і дипломатичної боротьби.

А тепер щодо практичної складової даного Закону. Відбулася фактична заміна АТО на «військову операцію», керівництво від СБУ переходить до ЗС України, що власне розширює повноваження військових формувань у мирний час, створює нову військову вертикаль. Це, без жодного перебільшення, робить нашу діяльність на Донбасі більш впорядкованою.

Керівництво силами і засобами органів сектора безпеки і оборони здійснюватиме Командувач об'єднаних сил, який призначатиметься Президентом України за поданням начальника Генерального штабу – Головнокомандувача Збройних Сил України. Він буде реалізовувати свої повноваження через Об'єднаний оперативний штаб. Це нова посада і вона вводиться для керування всіма військовими і правоохоронними підрозділами, залученими для проведення заходів із забезпечення національної оборони і відсічі збройної агресії Росії в Донецькій і Луганській областях.

З'явилися у Законі і такі поняття, як «райони бойових дій» і «зони безпеки». Якщо з першими більш-менш зрозуміло, то зони безпеки будуть розташовані на контрольованих Україною територіях поруч із лінією розмежування. Їхні кордони визначатиме начальник Генерального штабу – Головнокомандувач ЗС України за поданням Командувача об'єднаних сил.

На території проведення заходів національної безпеки діятиме особливий порядок, який наділятиме військовослужбовців розширеними правами. Власне це і стало об'єктом критики як з боку окремих депутатів, так і з боку правозахисників. Найбільшу пересторогу викликали норми щодо використання зброї, перевірки документів, огляду речей та

транспортних засобів, обмежень на дорогах, проникнення в інтересах набезпеки у приміщення громадян та організацій.

У Законі вказано і те, що дозволяється органам із забезпечення заходів національної безпеки і оборони. Скажімо, вони можуть застосовувати у разі крайньої необхідності зброю і спеціальні засоби до осіб, які вчинили правопорушення або перешкоджають виконанню заходів щодо забезпечення національної безпеки та оборони, затримувати і доставляти у Нацполіцію осіб, які незаконно проникли і перебувають в районі проведення зазначених заходів, перевіряти документи, а у разі їх відсутності – затримувати людей, здійснювати огляд громадян, їхніх речей, транспортних засобів, тимчасово обмежувати або забороняти рух транспортних засобів та пішоходів на вулицях і дорогах, проникати у житлові та інші приміщення, на земельні ділянки, які належать громадянам, використовувати у службових цілях засоби зв'язку і транспортні засоби, в тому числі спеціальні, що належать громадянам (за їхньою згодою), підприємствам та установам.

Саме у цих положеннях опоненти Закону вбачають серйозні ризики щодо порушення прав людини. З ними важко не погодитися, адже закони приймаються у сесійній залі, а ось діють вони у реальному житті, де завжди присутній людський фактор і можливості для зловживань. Однак переконана: такий крок потрібний. Зважте, скільки життів українців забрали «ігри у демократію»... Досить нам в часі війни бути поступливими і толерантними. Однак ці повноваження повинні діяти у ретельно визначених умовах і для чітко визначеного кола посадових осіб.

Закон розширює також повноваження Президента України. Відтак він видаватиме Укази про початок і завершення усіх заходів щодо забезпечення національної безпеки й оборони, відсічі та стримування збройної агресії РФ на Донбасі, встановлення межі окупованих територій тощо. Фактично очільник держави отримав надширокі повноваження щодо прийняття стратегічних рішень з питань національної безпеки, застосування Збройних Сил у мирний час без введення воєнного стану, проведення Анти-терористичної операції одночасно з відсіччю збройної агресії.

Саме розширення повноважень Президента України стало піком критики від опозиційних сил, які називають такий крок неконституційним. Вони стверджують, що ці повноваження можуть бути використані не лише для відсічі збройної агресії, а й для втручання у політичні процеси та для масових порушень прав людини. Однак, як стверджує народний депутат Андрій Тетерук, такі претензії є необґрунтованими. «Мова не йде про узурпацію влади, мова не йде про використання Збройних Сил України проти українського народу. Мова йде виключно у контексті відсічі збройній агресії Російської Федерації», – наголошує він.

Предметом критики стало також питання щодо переміщення товарів через лінію розмежування (перелік останніх визначатиме Кабінет Міністрів України, а контролюватимуть переміщення Збройні Сили України). Хтось стверджує, що це «замаскована торгівля», «торгівля на крові», «торгівля з країною – агресором» тощо.

Як на мене, суть проблеми полягає насправді у наступному.

Протидіяти нелегальній торгівлі намагалися у різні способи: як на законодавчому рівні, так і шляхом блокування неконтрольованих територій. Узимку 2014 року були запроваджені перші обмеження на переміщення товарів до/з неконтрольованих територій, які на законодавчому рівні були визначені, як окремі райони Донецької та Луганської областей (ОРДЛО). У березні 2017 року Рада національної безпеки та оборони України прийняла рішення про тимчасове припинення переміщення вантажів через лінію зіткнення. Проте переміщення товарів на ці території продовжуються і попри бойові дії, і в основному шляхом контрабанди. Виглядає так, що з цієї проблемою впоратись не можуть. А може не хочуть?

Цікавим видається дослідження Незалежного антикорупційного комітету з питань оборони. У звіті цієї громадської організації говориться, що до нелегальної

торгівлі залучена велика кількість сторін, проте найбільші обсяги товарів переміщуються до ОРДЛО за сприяння окремих військовослужбовців та чиновників. А це шкодить обороноздатності України і призводить до затягування війни на Сході та до суттєвих економічних та іміджевих збитків.

Отже зрозуміло, що це незаконно, ця складність є – і вона не виникає як наслідок прийняття даного Закону, який просто змушує повернутись черговий раз до окресленої проблеми. Відтак результат залежатиме від Кабінету Міністрів України та військового керівництва.

А тепер кілька слів про те, що залишилось, як кажуть, за лаштунками Закону. Його прийняття пройшло під гаслом: «Без Мінська!». Ні прямо, ні опосередковано про нього не йдеться. Аргументи наводились цілком логічні: «домовленості не ефективні», «відсутність руху у мінському напрямку», «повне замороження формату» тощо. Дійсно, не може документ, який еволюціонує, стати частиною законодавства. В іншому випадку Мінські угоди стали б обов'язковими для виконання, але ... лише Україною. Натомість домовленості актуальні лише у двох складових: обмін заручниками та мінімізація застосування зброї.

Постає питання: чи позитивний цей Закон для України? Найкраще скаже про це реакція на нього агресора. Скажімо, Путін одразу зібрав Радбез, міністерство закордонних справ Російської Федерації назвало Закон про деокупацію Донбасу «підготовкою до нової війни». Я вже не кажу про окремі висловлювання політиків та депутатів держдуми, масштабну пропагандистську кампанію у російських ЗМІ, особливо після анонсованого Вашингтоном рішенням про готовність США надати Україні летальне озброєння.

Натомість багато експертів, у тому числі і закордонних, переконані, що Закон – це акт, який чітко засвідчить, що збройне протистояння на Сході України, це не внутрішній, а міжнародний конфлікт, це акт самоповаги, конкретного визначення того, якої шкоди зазнала наша держава в ході російської агресії. Однак, незважаючи на позитив від його прийняття, усвідомлюємо, що Закон не вирішує проблему деокупації. Він потребує підготовки багатьох підзаконних актів, що власне і нададуть йому реальної дії.

Перші сходинки до омріяних вершин

Шлях до мрії в кожного свій. Іноді це рівна і простора дорога, а буває, що доводиться йти нелегкими звивистими стежинами. Вже майже півроку «гризе граніт» науки молодь, яка долає перші, скажімо так, військові сходинки до омріяних вершин, навчаючись у нашому видовому виші. Юнаків та дівчат не лякає складна ситуація в країні. Навпаки, вони вирішили опанувати обраний фах, щоб долучитись до захисту України та її народу. І їх не зупинять жодні труднощі на шляху до лейтенантських зірок.

**Капітан
Юлія ЛІВІНСЬКА**

Курсантські однострої минулого року одягли майже 900 майбутніх офіцерів, з них 42 дівчини. Близько двох сотень першокурсників пройшли крізь горнило війни, шестеро з них відзначені державними нагородами. Відтак, сьогодні на чотирьох факультетах Академії триває щоденна спільна напружена праця курсантів та їхніх наставників.

Одним із найчисельніших є факультет ракетних військ і артилерії. Висококваліфіковані науково-педагогічні працівники радо передають знання та навички своїм вихованцям. Швидкому та якісному засвоєнню курсантами матеріалу сприяє потужна навчально-матеріальна база, де у спеціально обладнаних аудиторіях, на малому артилерійському полігоні, майбутні офіцери опановують ази обраної спеціальності.

За 10 років цей факультет закінчило понад півтисячі офіцерів – артилеристів. Минулого року фах ракетника та спеціаліста артилерійської розвідки обрало близько трьохсот юнаків. З них майже половина вступили до вишу після школи, третина – учасники бойових дій, решта – випускники ліцеїв з посиленою військово-фізичною підготовкою.

Перші місяці стали дійсно справжнім випробуванням для першокурсників. По-заду вступні іспити, первинна військово-професійна підготовка та урочистості з нагоди складання військової присяги. Нині тривають військові будні із ранковими підйомами, зарядкою, шикуннями та безпосередньо навчанням.

За словами заступника начальника факультету з навчальної та наукової роботи підполковника Олега Метлінського, можна стверджувати, що завдяки наполегливості командирів курсантських підрозділів, відповідальності викладачів, які, окрім лекційних та практичних занять, проводять

консультативну допомогу у військово-технічних та наукових гуртках, першокурсники швидше долають труднощі у навчанні. Адже не є таємницею, що у кожного з них на момент вступу був різний рівень знань.

До речі, один із навчальних курсів факультету сформовано виключно із військово-службовців служби за контрактом. Це майже сотня юнаків, добра половина з яких мають бойовий досвід, набутий у зоні проведення Антитерористичної операції. Начальник цього унікального навчального курсу капітан Петро Курдибас задоволений своїми вихованцями: «Це солідні молоді люди, які мають за плечима досвід військової служби на відповідних посадах у військових частинах, багато з них побували в зоні проведення АТО. Але в жодному разі вони не хизуються цим перед однокурсниками. До Академії вступали свідомо, тому й ставляться до навчання з особливою відповідальністю. У мене немає з ними проблем, адже як підлеглі, вони розуміють мене з півслова. Тому не виникає нарікань ані в службі, ані у навчанні».

Аби переконатися у тому, про що мені говорили науково-педагогічні працівники, командири першокурсників, я вирішила поспілкуватись з окремими юнаками.

Курсант 25-го навчального курсу прапорщик Олександр Гуріненко у дитинстві, як і більшість хлопчаків, мріяв про футболний м'яч та боксерські рукавички. Після школи отримав кілька спеціальностей: радіомеханіка, оператора персонального комп'ютера, наладчика технологічного устаткування. Свого часу відслужив строкову, після якої підписав контракт із Збройними Силами України. І вже шість останніх років зі своїх 26-ти цей стрункий спортивної статури хлопець у лавах армії.

Був в АТО. Переповідає про це просто, без пафосу. Хоча я впевнена; ці усміхнені

Зовсім юні та із справжнім бойовим досвідом, різні за характерами і вдачею, першокурсники, за словами керівництва факультету, вже адаптувалися до курсантського щодення і впевнено крокують до обраної мети, черговим випробуванням на шляху до якої стала перша сесія.

очі бачили чимало: ворожі обстріли та атаки, поранення та смерть побратимів. Олександр каже, що свій перший страх «відчув» 2014 року, коли саме потрапив у зону збройного протистояння. «Це було в селищі Трьохізбинка, що на Луганщині, – пригадує він. – Ворог нас обстрілював із «градів» та крупнокаліберних кулеметів. Важко передати, що пережив тоді. Цей день не забути ніколи: було дійсно страшно. Вже згодом до обстрілів звик».

До Академії прапорщик вступав свідомо. Хоча середню школу закінчив ще десять років тому, зі вступними іспитами упорався без особливих проблем. І зараз успішно навчається. У цьому йому допомагає набутий гарт у військах: був командиром вогневого взводу, тому про артилерію знає не з книжок, а з власного досвіду. Топографія, стрільба та управління вогнем, дії артилерійських підрозділів, інші воєнні науки даються йому легко.

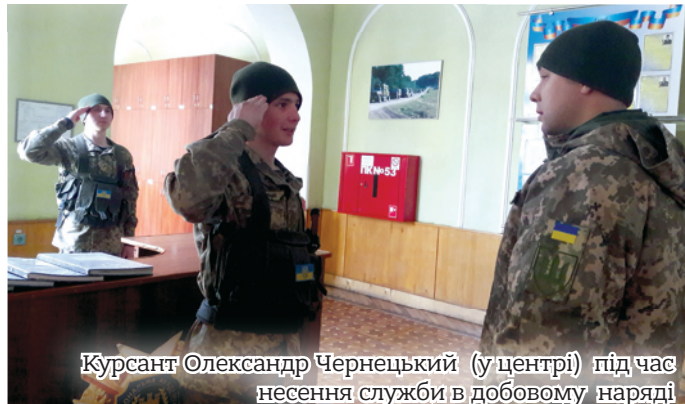
Цікаво, що разом із Олександром у виші, на тому ж факультеті, але на другому курсі, навчається його дружина Вікторія. Дівчина – майбутній спеціаліст артилерійської розвідки. Вчиться старанно, а її наполегливість та дисциплінованість командування відзначило присвоєнням військового звання «молодший сержант».

Для курсанта 26 навчального курсу Олександра Чернецького найяскравішим спогадом про перші дні армійського життя став, так званий, «курс молодого бійця».

– Нас вчили, як вдягати загальновійськовий захисний комплект. Було спекотно і дуже хотілося пити. Довелося потерпіти... Адже так гартується характер! Саме під час вишколу на полігоні усвідомив, що особисту зброю потрібно берегти як зіницю ока. А ще був дуже здивований, коли з'ясував, що запланована

Прапорщик Олександр Гуріненко (зліва) у бібліотеці

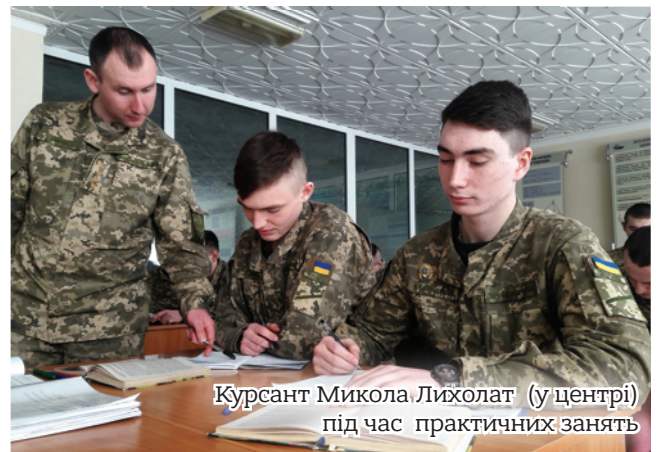
Курсант Олександр Чернецький (у центрі) під час несення служби в добовому наряді

«літучка» це не спецавтомобіль, а самостійна з певного предмету, – пригадує юнак.

Олександр уродженець смт. Ситківці, що на Вінниччині, він надзвичайно гордий з того, що після закінчення школи єдиний з класу обрав шлях професійного військового. Впевнений, що отримані в Академії знання та навички стануть запорукою гідного офіцерського служіння Батьківщині.

Майбутній спеціаліст з управління діями ракетних підрозділів курсант 27 навчального курсу Микола Лихолат також вважає свою професію цікавою та потрібною. Він – випускник Львівського державного ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою імені Героїв Крут. Продовжив навчання в Академії за порадою офіцера-вихователя полковника Олександра Ждеда. Микола каже, що саме знання та навички, які отримав у військовому ліцеї, допомогли під час вступу до вишу та у перші місяці навчання.

– Мені було досить легко адаптуватися у військовому колективі, адже я звик до такого життя. Два роки пройшли не даремно. От і брату своєму раджу вступати до ліцею, а потім до Академії. Прислуховується. Хоча йому ще тільки дванадцять, але

Курсант Микола Лихолат (у центрі) під час практичних занять

він вже досить багато знає про ліцей, цікавиться моїм курсантським життям, – пояснює Микола. – У нас в родині дідусь і тато служили в органах МВС, тож до дисципліни я і мої двоє менших братів звикли з дитинства.

А ще юнак підтримує стосунки з п'ятьма товаришами-ліцеїстами, які також навчаються в Академії на інших факультетах. Вони не забувають один про одного, часто спілкуються, а при потребі завжди приходять на допомогу.

До речі, про Миколу у ліцеї і офіцери-вихователі, і викладачі відгукуються лише схвально. Класний керівник Олена Мерченко каже, що хлопець врівноважений і доброзичливий, дисциплінований і товариський. Під час навчання виявляв інтерес до точних наук. Саме так характеризують юнака і його нинішні командири та науково-педагогічні працівники.

СЕКРЕТ УСПІХУ – В БАЖАННІ ЙОГО ДОСЯГТИ

Нещодавно заступником начальника факультету підготовки спеціалістів із забезпечення військ Національної академії сухопутних військ призначено полковника Петра Левуса – людину з чималим життєвим та службовим досвідом. На визнання керівництва вишу, саме такий фахівець потрібний численному колективу, який об'єднує п'ять кафедр – морально-психологічного забезпечення діяльності військ, музичного мистецтва, управління повсякденною діяльністю військ і тилового забезпечення, автомобілів і військової техніки та гуманітарних наук.

Полковник Петро Левус (у центрі) з курсантами

У війську Петро Михайлович з 1976 року. Після закінчення з дипломом з відзнакою Сімферопольського вищого будівельного військово-політичного училища офіцерську кар'єру розпочав у Забайкальському військовому окрузі. Був заступником командира роти, згодом – батальйону. За десять років служби у віддаленому регіоні набув безцінного досвіду, а високі здобутки його службової діяльності сприяли поступленню у гуманітарну академію, після закінчення якої 1992 року офіцер висловив бажання служити лише в Україні.

У нелегкі перші роки створення Українського війська Левуса призначили заступником командира зенітно-артилерійського полку, що дислокувався у Славуті, а згодом він обійняв посаду начальника відділення по роботі з особовим складом, далі заступника командира радіотехнічної бригади особливого призначення у Бродях.

Через п'ять років після повернення на Батьківщину, Петро Михайлович отримав звання полковника. Саме у цьому званні 2004 року звільнився у запас. Чесний шлях у війську було завершено!

Та хіба міг він тоді передбачити, що прийде час і доведеться знову повертатись у Збройні Сили?

– У запасі я не поривав зв'язків із армією. Спілкувався з товаришами, колишніми підлеглими. Мені не було байдуже, які процеси відбуваються в армійському середовищі, – розповідає співрозмовник. – Прикро було тоді, що розбудова армії проходить повільно, з усілякими перекосами. Особливі сподівання покладав на Майдан 2004 року. Гадав і вірив, що врешті-решт створимо міцне Українське військо. Сталося не так, як гадалося... А потім Революція гідності вселила надію! Та відбулася окупація Криму, а потім агресія Росії на Сході країни...

Не зміг Петро Михайлович сидіти склавши руки, коли війною пішов ворог. Ще до оголошення Антитерористичної операції він тричі звертався до військкомату. Щоразу отримував відмову. Лише під час третьої хвили

мобілізації його скерували до лав Збройних Сил, з якими згодом уклав контракт.

Розпочав службу заступником командира роти 184-го Навчального центру Національної академії сухопутних військ. І це у званні полковника... Можливо, хтось скаже, що це парадокс!

Але подібні обставини Левуса турбували найменше: він вважав, головне – якісно виконувати своїх обов'язки, сприяти фаховій підготовці надійних захисників. І це йому вдавалося. Тут немає жодних перебільшень. Недаремно ж отримав призначення на відповідальну посаду спочатку офіцера, а невдовзі старшого офіцера відділу по роботі з особовим складом. У 2017 році полковник Левус кілька місяців виконував обов'язки старшого офіцера відділу по роботі з особовим складом штабу АТО.

– Я усю свою офіцерську службу працював із людьми. Ось тепер у моєму підпорядкуванні курсанти. З ними набагато легше, аніж зі строковиками чи контрактниками, – говорить Петро Михайлович. – Вочевидь тому, що юнаки та дівчата свідомо обирають цей шлях. Молоді люди надзвичайно вмотивовані, прагнуть отримати хорошу освіту та стати гідними офіцерами.

За його підрахунками, понад двадцять відсотків вихованців факультету – вихідці із сімей військових. Іншими словами, ще до вступу у виш вони мали чітку уяву про армію. Їм зайве розповідати про гарнізонне життя, проблеми, з якими стикаються сім'ї військовослужбовців.

– Курсанти, на відміну від строковиків, швидше ідуть на контакт. Можливо тому, що у них більш вищий рівень відповідальності, – продовжує розмиркувати мій співрозмовник. – Пам'ятаю, як у військах, приміром, для проведення огляду художньої самодіяльності не один день перебував у пошуках його учасників. Здебільшого просто «примушував» військовослужбовців до занять творчістю. А в Академії зовсім протилежна картина: бажаючих, особливо серед курсантів-культурологів,

**Ігор
МОСЕЙЧЕНОК**

більш аніж достатньо. Вони радо долучаються до такого дійства. І науково-педагогічні працівники факультету всіляко підтримують своїх вихованців. До речі, разом з командирами курсантських підрозділів викладачі заохочують майбутніх офіцерів глибше пізнавати історію своєї країни, свого народу, регіону. Для цього організують екскурсії визначними місцями Львова, зустрічі із цікавими людьми тощо. Лише у січні на факультеті відбулося сім подібних заходів. Я щиро вдячний за це викладачам Ірині Петрук, Тетяні Плазовій, Стефанії Гинді та багатьом іншим.

Відкрив Петро Михайлович і невеличку таємницю: за штатом на факультеті передбачені посади заступників начальників курсів. Однак нині вони вакантні. А виконання обов'язків покладено на ... самих курсантів. Для них це своєрідне стажування, яке вони проходять доволі успішно. А чого дивуватися, вихованці, особливо старших курсів, добре знають і орієнтуються у курсантському житті, а відтак успішно вирішують проблеми, які виникають під час навчання та відпочинку. При нагоді, обов'язково звертаються за допомогою до офіцерів.

Щодо першокурсників, то у роботі з ними більше уваги приділяється аспектам їхньої адаптації. З курсантами, які невдовзі стануть офіцерами, доводиться предметніше розмовляти про проблеми, які неодмінно з'являться у військах у перші місяці їхньої офіцерської служби.

– Ми також запрошуємо на зустрічі з курсантами випускників нашої Академії, які радо відгукуються на такі пропозиції. Достатньо часу при цьому виділяємо для спілкування у неформальній обстановці; не завжди привселюдно запитаєш про те, що цікавить тебе, – розповідає полковник Левус. – Радо сприймають наші вихованці виступи посадовців із Командування сухопутних військ, Генерального штабу ЗС України. Приміром, уже двічі за останній час проходили зустрічі із заступником начальника головного управління морально-психологічного забезпечення Збройних Сил України полковником Олегом Бойком. Курсанти вважають офіцера «своїм», адже ще донедавна Олег Володимирович викладав на кафедрі морально-психологічного забезпечення діяльності військ. Тому й запитань різноманітних було чимало, а відповіді – вичерпні.

За три місяці у посаді, полковник Левус досяг непоганих показників. У цьому також заслуга тих, хто допомагає йому у його становленні. Перш за все це заступник начальника Академії по роботі з особовим складом – начальник відділу полковник Юрій Гусар, начальник загальновійськового факультету полковник Сергій Скрипник, начальники кафедр. Із ними він підтримує постійний контакт.

А що курсанти, як вони ставляться до Петра Михайловича? Офіцер вважає, що знайшов спільну мову з вихованцями. Адже вони щоденно звертаються до нього зі своїми проблемами, розраховують на допомогу, підтримку; когось турбують побутові умови проживання, у інших – сімейні обставини...

У день нашої бесіди Петро Михайлович спланував зустріч і бесіду з курсантами, які вагаються, чи вірний свого часу зробили крок, обираючи фах військовиків.

– Щоб володіти інформацією про наших вихованців, при визначенні рейтингових оцінок, ми кожному з курсантів

запропонували виставити бали своїм одногрупникам за індивідуальні морально-етичні якості (дотримання військових традицій, етичних норм, гуманність, чесність, принциповість тощо) та індивідуальні психологічні якості (творче мислення, здатність до самодисципліни, лідерські якості, комунікабельність, участь у наукових гуртках та у культурно-виховній роботі). Більшість їхніх оцінок співпали із оцінками керівництва факультету та командирів курсантських підрозділів, – говорить на завершення нашої зустрічі полковник Петро Левус. – Це також допомагає мені у роботі. Тому й нинішня розмова буде предметною. Перекоаний, мені вдається переконати курсантів і вони продовжать вишкіл в Академії. І в цьому я вбачаю сенс своєї праці!

Полковник Петро Левус (зліва від капелана) під час поїздки до Крехова

Віднедавна колектив науково-педагогічних працівників підсилюється офіцерами із військ. Як правило, це військовослужбовці, які гідно зарекомендували себе у протистоянні з агресором та сепаратистами, хто виявив схильність до педагогічної роботи. Серед них – капітан Максим Волков, який обіймає посаду викладача на кафедрі тактики.

Мрії та сподівання капітана Волкова

– У Максима є всі задатки стати класним фахівцем. Хоча, впевнений, якщо б він продовжив крокувати командирською стежею, неодмінно досяг би значних висот, – стверджує начальник кафедри тактики полковник Сергій Похнатюк. – Так, нині йому ще бракує досвіду викладання, але для мене головне те, що офіцер із бажанням іде на зустріч з курсантами, має своє бачення теми та нестандартно підходить до її розкриття.

Слова полковника Похнатюка я переповів Максиму одразу на початку нашого спілкування. Хоча він й промовчав, та вираз його обличчя видавав задоволення. Згодом офіцер підтвердив, що схильність до викладацької діяльності у нього, вочевидь, була закладена на генному рівні. «Фундатором» вважає свого дідуся, який у війську колишнього Союзу обіймав посаду військового інструктора.

– Він об'їздив усю країну: від Карпат – до Сахаліну, навчаючи танкістів усім «премудростям», – розповідає Максим. – Найбільше запам'яталися його розповіді про відрядження до В'єтнаму, Камбоджі, Афганістану, Лівану, інших держав, де на той час були присутні радянські війська, або ж де Союз мав, скажімо так, свій інтерес. Я зростав на цих історіях. Якщо перебування в екзотичних країнах супроводжувалося різними цікавими ситуаціями, які виникали

під час навчання тамтешніх танкістів, то про Афганістан він згадував без особливого бажання. Це пізніше я зрозумів, що не хотів травмувати мене розповідями про ту неоголошену війну, де бачив і кров, і смерть своїх товаришів...

Саме за порадою Семена Павловича онук 2005 року вступив до Волинського обласного військового ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою. Це був перший крок до лейтенантських зірок. Максим зізнається, що важко звикав до дисципліни та військового розпорядку. Не очікував, приміром, що більш суворішими, аніж між школярами, будуть стосунки серед ліцеїстів. Хтось не витримував, залишав навчальний заклад, а Максим твердо вирішив будь-що завершити навчання та вступити до видового вишу у Львові. Чому саме туди? Хотів бути танкістом, як дідусь. Продовжити сімейну традицію, адже батько свого часу не захотів стати військовим...

Особливих труднощів щодо вступних іспитів у наш видовий виш у юнака не було. У ліцеї отримав ґрунтовні знання. І зі спортом був «на ти». Члени мандатної комісії, побачивши рейтинг Волкова, навіть запропонували йому навчатися на більш престижній спеціальності. Та юнак настояв на своєму: «Буду танкістом!». Вирішив не зраджувати мрії. Нині переконаний, що

Ігор МАХНО

З початком збройного протистояння на Сході України, науково-педагогічні працівники Академії щоразу відряджаються у зону проведення Антитерористичної операції для набуття бойового досвіду, який у подальшому використовують у навчанні та вихованні курсантів. Крок свідомий, адже без цього неможливо здійснювати вишкіл майбутніх офіцерів, які після випуску, як правило, одразу відбувають на фронт. Зрештою, як стверджує начальник Академії генерал-лейтенант Павло Ткачук: «Викладач-теоретик ніколи не буде авторитетом, тим більше, що все більше до вишу вступають військовослужбовці, безпосередні учасники збройного конфлікту на Донбасі».

зробив правильний вибір.

Чотири роки навчання пролетіли як мить. Можливо тому, що Максим усього себе віддавав навчанню, не бажав «пасти задніх». 2011 року отримав диплом із відзнакою і відбув на посаду командира взводу-викладача у 300-ий навчальний танковий полк 169-го Навчального центру, щоб готувати командирів танків та навідників-операторів.

– Власне тоді, у Десні, я вперше відчув, що таке бути викладачем, – продовжує розповідь капітан. – Мені було цікаво передавати свої знання курсантам. Хоча спочатку щоденні заняття дещо виснажували: інколи доводилося готуватись до них ночами. Допомогали більш досвідчені офіцери: командир роти капітан Сергій Ізбаш, начальник циклової комісії загальновійськових дисциплін майор Олександр Романенко. Я також тримав зв'язок із колишніми викладачами. Поради полковника запасу Михайла Васильовича Годія, підполковників Романа Володимировича Слободянюка, Сергія Івановича Романчука, майора Сергія Семеновича Тимошика особливо позначилися на моїй викладацькій діяльності. А коли за півроку вихованці показали добрі результати під час випускних іспитів, моїй радості не було меж, адже усвідомлював: юнаки відбували у війська зі знаннями та навичками, які їм передав я!

Восени 2012 року Максим повернувся до рідної альма-матер на посаду курсового офіцера. Стосунки з підлеглими одразу побудував на довірі. Зрештою вони і самі знали, що ще «вчора» він був курсантом і з усіма «ходами-виходами» добре обізнаний. Курсанти розуміли командира з півслова, а тому особливих проблем у навчанні та побуті не виникало.

Переломним роком став 2014-ий! Агресія на Сході набирала обертів, а у зоні Антитерористичної операції бракувало офіцерів первинної командної ланки. Бажаючи, у тому числі і Максим, написали рапорти про відрядження у новостворені батальйони територіальної оборони.

– Зрозуміло, батьки були проти такого рішення. Однак знали, що мене не переконати: якщо вирішив, значить так і робитиму. Мені не потрібно було пояснювати їм, що усі мої одноклассники вже воюють, – розповідає Максим. – 12 серпня, на день народження мами, прибув до нового місця служби у Краматорськ, у 42-ий батальйон територіальної оборони. Оскільки танків не було, мене призначили командиром стрілецького взводу.

Уже 23 серпня лейтенанта з підлеглими перекинули у район Іловайська. Часу на адаптацію не було, тому злагодженням взводу офіцер займався «з коліс». Прискіпливо придивлявся до підлеглих, визначався з командирами тощо. Тільки но більш-менш розібрався що й до чого, як ретину взводу забрали під Савур-Могили. Решта з командиром відбули під Іловайськ. А там роти переформували у штурмові загони, взводи – у штурмові групи. Додали озброєння, провели заняття та певні тренування, підготувавши таким чином до протидії ворогу.

– ... З Краматорська у населений пункт Дачне штурмові групи, у тому числі і мою, перекидали вертольотами. Та вдало приземлилися чотири з п'яти. Один розбився під час заходу на посадку через перенавантаження, – ділиться спогадами про свій перший виїзд на бойове завдання Максим. – На щастя, члени екіпажу та військовики хоча й отримали травми, але залишилися живими. Ушкодження зазнали розвідники та сапери, які повинні були здійснювати розвідку маршруту, місцевості, аби вийти у заданий район поблизу Іловайська.

Тоді саме група Волкова перейняла на себе обов'язки розвідників. Три дні під постійними обстрілами штурмовики добиралися із Дачного до Іловайська. Кожне перехрестя, кожну ділянку місцевості, яка могла б бути замінована, або де міг зробити засідку противник, підлеглі ретельно перевіряли.

– Нас з усіх боків «довбали». Інколи здавалося: все, що відбувається – не зі мною. А команда була одна: «Тільки вперед!». Пересувалися вантажівками під бойовим супроводом БМП, – розповідає капітан. – Як такого – страху – не було. Він «залишився» десь позаду, коли відбувалися перші ворожі обстріли та сутички. А ось усвідомлення того, що це війна, прийшло тоді, коли вперше поранили моїх бійців. Візуальний контакт з противником відбувся спочатку перед Новоекатеринівкою, Старобешевим, коли група потрапила у засідку. До речі, за виконання бойових завдань у цьому районі я був нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня. І це не лише моя нагорода, але й моїх підлеглих...

Після Іловайських подій Волков таки отримав в Артемівську танки і його призначили командиром танкового взводу. Чи не одразу у складі батальйону територіальної оборони відбув у Дебальцеве

За майже чотири роки війни понад чимало науково-педагогічних працівників залучалися до виконання службових обов'язків у бойових умовах. Набутий досвід щоразу ретельно вивчається, аналізується, а відтак впроваджується у навчально-виховний процес. Іншими словами, саме таким чином відпрацьовуються конкретні шляхи щодо поліпшення рівня підготовки курсантів, коригується зміст навчальних дисциплін, а до програм включають комплексні практичні заняття з тактичної, вогневої, спеціальної підготовки тощо.

Квітень 2015р.
Околиця Горлівки. Разом з майором Олександром Федорівим.

і чотири місяці воював там, виконуючи непрості бойові завдання в цьому проблемному районі. У листопаді 2014 року Максима призначають командиром мотострілецької роти. Оскільки офіцерів-танкістів бракувало, він продовжував командувати і танковим взводом.

Командир поставив перед молодим офіцером питання руба: «Роту приймаєш, але й танковий взвод залишаєш за собою». Спочатку Волков засумнівався, а чи впорається з такою відповідальністю?

Та невдовзі переконався в усіх перевагах такої ситуації: у подальшому ніколи не вимагав для себе додаткових вогневих засобів. Ніхто інший не міг дозволити собі подібної розкоші!...

Тривалий час його підрозділ протистояв ворогу у Вуглегірську. У середині січня 2015 року їх відвели з передової для відновлення боєздатності, доукомплектування особовим складом та технікою. Та вже за два дні саме через ці позиції, які обороняв уже інший батальйон, у місто увійшов противник і взяв його під свій контроль. Згодом, через ці оборонні позиції, розпочався Дебальцівський котел. Ворожі танки підірвалися на мінах, які встановлювали підлеглі Волкова.

– Тоді нам не вдалося перепочити. Котел завдав такого жару!.. Наш зведений підрозділ брав участь у боях під Санжарівкою, на висоті 307,5 «Валера», – пригадує події трирічної давнини мій співрозмовник. – Згодом передислокувалися під Горлівку, тільки з іншого боку, ближче до наших батальйонів... Далі постійно доводилося бути на передовій.

У квітні 2016 року 42-ий окремих мотопіхотний батальйон вивели із зони АТО у Широкий Лан. З урахуванням того, що батальйон більше не планували відправляти на передову, Волкова відрядили до видового вишу у Львів. Спочатку у Навчальний центр підготовки підрозділів, а у вересні того ж року призначили викладачем кафедри тактики.

– В Академії збільшили набір курсантів, а відтак на кафедрі тактики забракло офіцерів

для проведення занять. Мені запропонували спробувати себе у якості викладача, – пояснює Максим. – Сергій Володимирович запам'ятав мене ще з курсантських років. Певного досвіду я набув у Десні, і на полігоні після повернення з АТО, коли викладав на різноманітних курсах підвищення кваліфікації, перекваліфікації. Тому погодився на пропозицію.

Зрозуміло, офіцер не одразу комфортно почувався під час проведення занять з курсантами. Ніби й тема була відпрацьована, і матеріальне забезпечення також на належному рівні. А ось чого бракувало, так це викладацьких навичок. Та з кожною новою зустріччю з майбутніми офіцерами приходила впевненість. Тим більше, що завжди відчував підтримку полковника Сергія Похнатюка, підполковника Романа Слободянюка, а також тих, хто навчав його, коли був курсантом.

– Знать взагалі-то не бракувало, адже навчався непогано, – говорить капітан Волков. – Та на старому багажі, як кажуть, далеко не зайдеш. Тому продовжую працювати над собою, не лінуюсь. Я хочу досягти такого рівня викладання, аби побачити блиск в очах курсантів. Лише тоді буду певним, що вони мене розуміють.

До речі, поспілкувавшись із курсантами, я дізнався, що на заняття до капітана Волкова вони дійсно ідуть з бажанням, адже усе відбувається динамічно, ілюструється конкретними прикладами із власної участі офіцера у збройному конфлікті.

– Зараз викладаю у курсантів першого курсу, більша половина з яких – контрактники, – говорить капітан Волков. – Мені приємно, що молодші за віком курсанти, скажімо ті, хто прийшов у виш після школи, прислуховуються до порад старших товаришів, усвідомлюють, що набутий ними у військах досвід обов'язково позначиться на вишколі. Переконаний, це колектив з великим потенціалом! І я вірю в них, а також в те, що вони стануть справжніми офіцерами!

Командир поставив перед молодим офіцером питання руба: «Роту приймаєш, але й танковий взвод залишаєш за собою». Спочатку Волков засумнівався, а чи впорається з такою відповідальністю? Та невдовзі переконався в усіх перевагах такої ситуації: у подальшому ніколи не вимагав для себе додаткових вогневих засобів. Ніхто інший не міг дозволити собі подібної розкоші!...

Листопад 2014р.
м. Вуглегірськ.
З підлеглими.

Спортивний гарт допоміг на війні

Команда «Ліги учасників АТО».
Олег Небожук (перший справа).

Два роки поспіль капітан Олег Небожук обіймає посаду викладача фізичного виховання, спеціальної фізичної підготовки та спорту у Військовому коледжі сержантського складу. Роботу свою любить, адже скільки себе пам'ятає, спорт для нього був, як кажуть, понад усе!

Народився Олег неподалік Львова, у Великих Мостах. Навчався у школі, завжди залучався до спортивних змагань районного та обласного рівнів. Особливо пишався високими показниками з легкої атлетики. Словом, саме спорт «підштовхнув» юнака до обрання професії військового і вступу до вищого вишу у Львові.

Ігор МОСЕЙЧЕНОК

Указ про нагородження капітана Олега Небожука орденом «За мужність» був підписаний Президентом України у жовтні 2017 року. Високу державну нагороду у переддень Збройних Сил України йому вручав генерал-лейтенант Павло Ткачук. Говорячи про мужність і відданість Військовій присязі офіцера, він наголосив, що орден не міг не знайти героя, який своїми діями у протиборстві з ворогом, наближав нашу перемогу.

– У нашій сім'ї військових не було, тому рідні дещо були здивовані моїм вибором, – розповідає Олег. – Однак і не перечили, адже знали, що свого рішення не зміню. А приваблював мене шлях сильних, дисциплінованих, якими є люди в одностроях. В Академії навчався на факультеті підготовки спеціалістів із забезпечення військ за напрямом «Автомобілі та автомобільне господарство». Однак, як розумієте, зі спортом «стосунки» не поривав. Омріяне звання лейтенанта отримав 2013 року.

Дійсно, спорт міцно увійшов у життя юнака. Під час навчання Олег був членом збірної команди вишу, виступав у її складі на змаганнях серед вищих військових навчальних закладів країни. Ще курсантом виконав нормативи кандидата у майстри спорту з багатоборства ВСК; де над показниками у підтягуванні, бігу на 100 метрів і 3 кілометри, у подоланні смуги перешкод треба добре попрацювати.

Після закінчення вишу Небожук був скерований для проходження служби у 24-ту окрему механізовану бригаду на посаду заступника командира мінометної батареї з озброєння. А 2014 року він з підрозділом відбув у зону АТО.

Воював як і усі. Старався якомога більше завдати уражень ворогу. На жаль, і сам під час нічного мінометного обстрілу наших позицій отримав важке вогнепально-осколкове поранення. – Так записано у медичних документах... Вже у госпіталі мені сказали, що у подібних випадках життя пораненого залежить від своєчасного надання допомоги лікарями, – розповідає Олег. – Моя ж евакуація з передової тривала... три доби. Вертольоти тоді не літали і мене з позиції на позицію доправляли до 61-го військового польового госпіталю спочатку на БМП, потім на бронетранспортері і автомобілях. Просувалися в районі оборони нашої 24-ї бригади, потім 79-ї окремої десантно-штурмової...

Хірург видалив з тіла офіцера два уламки... Лікування та реабілітацію Олег проходив у військових госпіталах Одеси та Львова. У 2015-му повернувся у рідну частину, у зону Антитерористичної операції. Невдовзі поранення таки далось взнаки. Тому було прийнято рішення щодо його скерування для проходження подальшої служби у Військовий коледж Національної академії.

Однак Небожук не полишив зв'язків зі своїми бойовими товаришами. З багатьма із них продовжує спілкуватися й донині. А чи не найчастіше – із капітаном Михайлом Квашею, який командував мінометною батареєю та був також важко поранений у бою, з лейтенантом Віталієм Кас'яненком. Бойове минуле, спогади про загиблих друзів – це пам'ять на все життя.

2017 рік для капітана Олега Небожука став знаковим ще й тому, що він закінчив Дрогобицький державний педагогічний університет, у якому навчався за спеціальністю «Фізичне виховання, спорт і здоров'я». Інакше не міг, адже саме на цьому базувється його нинішня педагогічна діяльність, якій він віддає усього себе.

До речі, наша зустріч кілька разів відкладалася. Наче вибачаючись, Олег щоразу наголошував на тому, що у кабінеті його застати важко. Тепер знаю: цьому «перешкоджають» щоденні заняття з курсантами. А вони не кабінетні...

– Нині активно працюємо над впровадженням системи підготовки «БАРС», куди згідно із розпорядженням Начальника Генерального штабу – Головнокомандувача Збройних Сил України генерала армії України Віктора Муженка входять: рукопашний бій, вогнева підготовка та тактика, – розповідає капітан. – Конкретику отримуємо із навчального посібника. Справа нова, але надзвичайно цікава. Переконаний, що у відведені терміни опануємо «БАРС», адже бачу, з яким бажанням підходять до цього питання самі курсанти. Розповів офіцер і про спортсменів, якими пишається коледж. Скажімо, цьогорічний випускник курсант Роман Голуб став чемпіоном Всеукраїнських змагань серед військовослужбовців вищих навчальних закладів з поліатлона, чотириборства. А молодший сержант Ілля Задирака – неодноразовий призер чемпіонату Національної академії сухопутних військ. Курсант Олександр Жиромський постійно перемагає у змаганнях з армреслінгу та жиму штанги.

Сам Олег Небожук є активним учасником турнірів з міні-футболу. Щоб постійно бути у «тонусі», він не забуває й про особисті тренування. Тож побажаємо офіцеру успіхів на викладацькій ниві та у спорті.

Українські ПТРК «КОРСАР» і «СТУГНА» проти американського «JAVELIN»: яка зброя краща?

Підполковник
Олександр КМІН,
старший викладач
кафедри вогневої
підготовки

Переносний протитанковий ракетний комплекс «КОРСАР»

Переносний протитанковий ракетний комплекс «СТУГНА»

Сьогодні нікого не потрібно переконувати, що з появою будь-якого нового виду зброї огразу ж виникає потреба у розробці засобів для її протидії. Так було завжди. І з танками у тому числі. Тількино вони з'явилися у Першу світову війну, як розробники огразу кинулися створювати протитанкові гвинтівки. Відтоді й розпочалося своєрідне протиборство танків та протитанкової зброї: лише зростала міць броньованої машини, збільшувалася товщина броні, надійнішим ставав її захист тощо, огразу виникала потреба у новій зброї для ураження.

Збройне протистояння на Сході нашої країни також вимагає використання проти російських танків та інших броньованих цілей більш ефективної зброї. Наші ПТУРи давно вичерпали терміни своєї експлуатації та морально застаріли. Ледь не єдиний боєздатний протитанковий засіб РПГ-7 настільки древній, що просто ... слів бракує. А у ворога на кордоні з Україною зосереджено до тисячі одиниць бронетехніки. Тобто Українське військо потребує сучасних протитанкових ракетних комплексів.

Найефективнішими засобами ураження можуть і повинні стати протитанкові ракетні комплекси третього покоління. До такого класу відносяться ПТРК, які було узяті на озброєння у сухопутних військах США ще 1996 року (ПТРК FGM-148 Javelin («Джевелін»)) і поставки яких США для України нині широко обговорюються у світових засобах масової інформації.

Одночасно дискутується питання щодо українських ПТРК. Адже колектив концерну «Укроборонпром», до складу якого входить конструкторське бюро «Луч», розробив сучасні ПТРК РК-3 «КОРСАР» та «СТУГНА», які призначені для ураження широкого спектру цілей: бронемашин противника, легких плавзасобів, укріплень, вертольотів та безпілотних літальних апаратів.

Скажімо, ПТРК «КОРСАР», як і «Джевелін», здійснює вогневе ураження на відстані до 2 тисяч 500 метрів. А ось ракета наводиться на ціль за допомогою лазерного променя. При цьому вказівки проходять на низькому енергетичному рівні випромінювання в цілях прихованого каналу управління. Комплекс відрізняється також габаритами,

які дозволяють його переносити та вести вогонь з плеча без застосування додаткових пристроїв.

ПТРК «СТУГНА» уражає броньовані цілі, які мають комбіновану, рознесену або монолітну броню (у тому числі з динамічним захистом) та малогабаритні, такі, як танк в окопі, гелікоптер тощо. Особливість комплексу полягає у його можливості наводити ракету на ціль з закритих вогневих позицій та сховищ, що суттєво знижує ризик ураження навідника вогнем противника у відповідь.

ПТРК «Джевелін» призначений для знищення броньованої техніки, низьколітаючих малогабаритних та низькошвидкісних цілей. Він є першим серійним ПТРК третього покоління. Наведення можливе за складних метеорологічних умов, у темряві та під час значної задимленості, що забезпечує значну перевагу над комплексами другого покоління. Система наведення ракети не має жодної активної підсвітки цілі, яка може привести до активації утворення димової завіси. Однак ракету можна виявити сучасними системами активного захисту за випромінюванням іонізованих вихлопних газів двигуна в ультрафіолетовому діапазоні.

Як бачимо, у «Джевеліна» та українських ПТРК є певні відмінності. А суттєва перевага американського зразка полягає в тому, що захопивши ціль у систему наведення комплексу та здійснивши постріл, можна змінювати позицію. Ракета сама влучить у ціль. Причому у найменш захищену її частину. Приміром, у башту чи двигун танка. Іншими словами, знищення ракетою бронетехніки чи іншої цілі гарантується.

**Переносний
протитанковий
ракетний
комплекс
«ДЖЕВЕЛІН»**

Українські комплекси керуються за іншим принципом: оператор повинен утримувати мішень у перехресті прицілу доти, доки ракета не влучить у ціль. На відстані, скажімо, п'яти кілометрів для цього знадобиться близько 14 секунд.

Суттєва відмінність ПТРК «Стугна» від американського комплексу не лише у тому, що у нього вдвічі більша дальність ураження. А у можливості використовувати пульт дистанційного керування, тобто перебувати на відстані до 50 метрів від пускової установки у захищеному місці. Таким чином знищення противника відбувається в безпечних для оператора умовах.

Тепер щодо технологічних переваг комплексу «Джевелін». Він реалізує принцип «вистрілив - забув». Постріл відбувається після того, як головка самонаведення захопила контрастний у тепловому відношенні об'єкт. Оператор має включити режим охолодження, це займає від 17 до 20 секунд.

Таким чином, можна зробити висновок, що ПТРК третього покоління «Джевелін» за такими бойовими властивостями, як мобільність та влучність, переважають аналогічні установки другого покоління, які працюють за принципом лазерного наведення керованого снаряду на ціль. Це дає можливість розрахунку, як зазначав вище, одразу після пострілу миттєво змінити вогневу позицію навідміну від комплексів, які працюють за лазерною системою наведення, де оператори змушені «вести» ціль від початку пострілу до кінця польоту керованої ракети. Натомість українські комплекси «КОРСАР» та «СТУГНА» мають більші дальності стрільби та пробиття броні.

Гадаю, при належному фінансуванні українські конструктори спроможні виконати завдання щодо створення ПТРК третього покоління.

Англійська?.. Без проблем

Ігор МАХНО

Наукові співробітники центру разом із викладачами кафедри одними з перших в Академії і в системі військових навчальних закладів України започаткували інноваційні підходи у навчальному процесі шляхом впровадження комунікативного методу вивчення іноземних мов на основі опрацювання зарубіжних дидактичних технологій з широким використанням електронних засобів навчання.

Починаючи із середини 90-х минулого століття, відколи Збройні Сили незалежної України долучилася до миротворчої діяльності та міжнародних військових навчань під егідою Північноатлантичного союзу, проблема опанування українськими військовиками англійською мовою була і залишається над-актуальною. Більше того, на власному досвіді військового журналіста, смію стверджувати: на сьогодні постать перекладача зникла з подіумів різноманітних брифінгів, семінарів або штабних тренувань, які проводяться англійською.

Тож, якщо ще десяток років тому поряд із українським офіцером постійно знаходився перекладач, від якого залежало, наскільки його «підопічний» включається у загальну дискусію чи прийняття рішення, приміром, на залучення українського підрозділу до вирішення нагального завдання на полі навчального бою, то зараз такий «підопічний» вільно спілкується зі своїми іноземними колегами. А це свідчення того, що ми таки зуміли вирішити одну із найбільш важких проблем щодо опанування нашими військовиками іноземною мовою.

І не важливо, чи відбулося це за допомогою наших колег зі США, які з 1998 року запровадили в українських військових навчальних закладах курси професійної англійської, чи за підтримки представників Британської ради в Україні, чи завдяки наполегливості самих військовиків. Важливіше питання: вивченню англійської мови надано пріоритет у рамках професійної підготовки військовиків, посилилась роль кафедр іноземних мов у військових навчальних закладах, створені при видових вишах ЗС України відповідні навчально-наукові центри мовної підготовки.

Саме остання обставина стала приводом до розмови з підполковником Денисом Каменцевим, начальником

навчально-наукового центру мовної підготовки Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

– Денисе Сергійовичу, Вашому колективу виповнилось десять років. Що представляє собою очолюваний Вами Центр і яка його роль у вивченні іноземних мов військовими фахівцями?

– Центри мовної підготовки у видах Збройних Сил України покликані сприяти вивченню іноземних мов у системі оборонного відомства на вищому рівні, а відтак забезпечити взаємосумісність органів управління, частин та підрозділів Збройних Сил України з військовими формуваннями міжнародних організацій та країн-партнерів у рамках реалізації заходів міжнародного співробітництва та підготовки військ.

Основне завдання нашого колективу полягає в забезпеченні навчально-методичними матеріалами з англійської та інших іноземних мов за видовою тематикою в Національній академії сухопутних військ. Ми здійснюємо тестування особового складу з метою сертифікації його іншомовної компетентності, тобто визначення стандартизованих мовленнєвих рівнів (СМР) володіння іноземною мовою, досліджуємо нові методики і вдосконалюємо технології викладання іноземних мов. Спільно з кафедрою іноземних мов та військового перекладу Академії, яку очолює полковник Петро Черник, апробуємо напрацювання, виконуємо науково-дослідницькі роботи, визначаємо перспективні засоби і методи розв'язання проблем опанування іноземними мовами у рамках професійної підготовки військовослужбовців Сухопутних військ.

– Чи буває не дублює Центр роботу кафедр іноземних мов?

– Радше навпаки: він став невід'ємним

елементом навчального процесу в рамках професійної підготовки майбутніх офіцерів. Як на мене, і з цим погоджується полковник Петро Черник, наша спільна праця значно підсилила рівень викладання іноземних мов, вдосконалила можливості опанування ними.

Наукові співробітники центру разом із викладачами кафедри одними з перших в Академії і в системі військових навчальних закладів України започаткували інноваційні підходи у навчальному процесі шляхом впровадження комунікативного методу вивчення іноземних мов на основі опрацювання зарубіжних дидактичних технологій з широким використанням електронних засобів навчання. Успішній реалізації програми сприяють підручники, навчальні посібники і методичні розробки наших співробітників. Регулярні тестування, особливо діагностичний контроль із сертифікацією стандартизованих мовленнєвих рівнів напередодні державних іспитів, слугують значним стимулом для майбутніх офіцерів у вивченні іноземної мови.

До речі, згідно з Концепцією мовної підготовки викладання іноземної мови у військових вишах будується таким чином, аби забезпечити у випускників рівень володіння іноземною мовою не нижче СМР-2 (функціональний). Ось тут і збігаються спільні зусилля викладачів кафедри і наукових співробітників Центру. Потрібно також наголосити, що більшість наших співробітників учорашні викладачі кафедри, які виявили здібності до наукових пошуків.

Це – Валерія Дмитрієнко, Галина Батищева, Наталія Кузнецова, Віталій Петрухін. Вони також залучаються до проведення занять з курсантами. Саме таким чином здійснюється апробація наших напрацювань. Іншими словами: йдеться про певний симбіоз науки й практики.

– Якими конкретними здобутками може похвалитись очолюваний Вами колектив?

– Наші фахівці розробили достатньо підручників, навчальних посібників, педагогічних програмних забезпечень і тестових програм з визначення рівня професійної підготовки, методичних рекомендацій, комплектів тестових матеріалів тощо.

У поточному навчальному році колектив Центру завершить розробку останньої, третьої частини вітчизняного підручника для військовиків з англійської мови за професійним спрямуванням "Steps in English".

Схвальні відгуки на цю розробку ми отримуємо від колег-викладачів з інших військових вишів України. Завершується аналогічна робота й над підручником з німецької мови.

У доробку центру є комп'ютерні програми для самостійного вивчення та самоконтролю. Одна із розроблених центром програм дистанційного вивчення англійської для військовиків розміщена в Інтернеті (див. електронний ресурс <http://stepup.in.ua>). За період своєї діяльності

більшість співробітників Центру пройшли підготовку в зарубіжних ВВНЗ та центрах тестування BILK (Бюро міжнародної мовної координації) Північноатлантичного союзу.

– Денисе Сергійовичу, Ви загадали курси іноземних мов. Чи не могли б Ви конкретніше розповісти про них?

– Курси створено з метою додаткової підготовки українських військовиків з англійської мови за професійним спрямуванням. Ті з них, кого визначено кандидатами для проходження служби у міжнародних миротворчих контингентах чи навчання у військових вишах за кордоном, а також ті, котрим за посадою слід володіти іноземною мовою на один-два рівні вище, і стають нашими слухачами. Однак, на жаль, останнім часом доводиться констатувати певний спад ефективності курсів...

– І що ж стало причиною?

– Вона на поверхні: елементарне недотримання вимог як Концепції мовної підготовки, так і Інструкції про курси іноземних мов у Збройних Силах України. Щорічно спостерігається одна й та ж картина: значна частина зарахованих на курси слухачів є випадковими людьми

. Вочевидь, списки затверджуються без урахування стартового рівня мовної компетентності військовослужбовця, або навіть без проходження ним відбіркового тестування. Були випадки, коли окремі слухачі «потрапляли» на курси повторно...

– Які завдання стоять перед колективом Центру на найближчу перспективу?

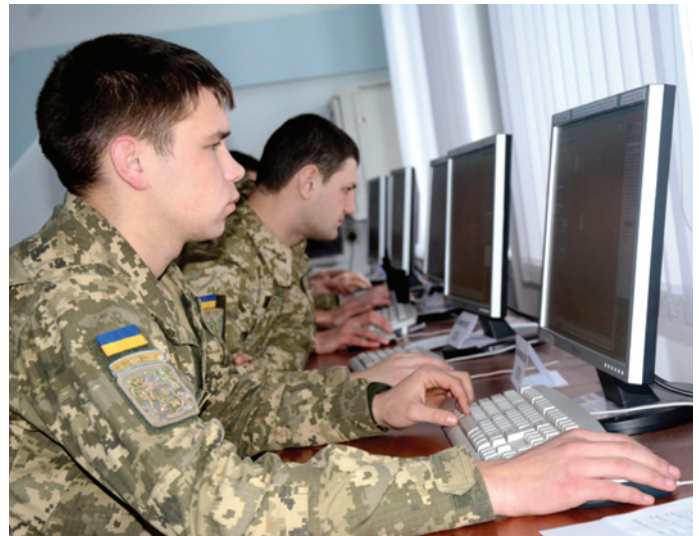
Нещодавно начальник Генерального штабу – Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко зазначив, що бере під особистий контроль систему мовної підготовки у військах. Зокрема, було наголошено, що під час відбору кандидатів на мовні курси перевага віддаватиметься вмотивованим військовикам, тим, хто має бойовий досвід в АТО і у миротворчих операціях. Слід очікувати, що ці заходи стануть новим стимулом для військовиків у вивченні іноземних мов.

У цьому плані ми будемо чітко виконувати вимоги керівних документів, далі нарощувати свій науково-педагогічний потенціал, наполегливіше працюватимемо над удосконаленням методик викладання іноземних мов і здійсненням педагогічного контролю, докладатимемо всіх зусиль, щоб кожен наш військовик вільно спілкувався зі своїми іноземними колегами. Звичайно ж англійською!..

«Зимова лавина - 2017»

Майже півтори сотні курсантів факультету бойового застосування військ брали участь у комп'ютерному командно-штабному навчанні, яке проводила кафедра тактико-спеціальних дисциплін.

Ігор МОСЕЙЧЕНОК

Навчання проходило у два етапи. Спочатку здійснювалося планування оборонного бою підрозділами батальйонної тактичної групи, а потім безпосереднє його ведення вищезазначеними силами, що передбачало висування підрозділів для захоплення району оборони в умовах боротьби з незаконними збройними формуваннями, ведення рейдових дій та оборонного бою.

Як поінформував старший викладач кафедри тактико-спеціальних дисциплін майор Володимир Мельник, під час навчання майбутні офіцери відпрацьовували дії підрозділів батальйонної тактичної групи у ході Антитерористичної операції. А це обов'язково позначиться на поглибленні курсантами теоретичних знань, набутті ними практичних навичок у плануванні, підготовці, веденні та всебічному забезпеченні бойових дій підрозділів за процедурами НАТО.

Майбутні офіцери пересвідчилися також у своїй спроможності щодо організації основних видів бою з використанням засобів імітаційного моделювання, тренувалися у чіткому визначенні бойових графічних документів для прийняття рішень на ведення бойових дій, навчалися поетапному управлінню підрозділами тощо.

Навчання проходило у два етапи. Спочатку здійснювалося планування оборонного бою підрозділами батальйонної тактичної групи, а потім безпосереднє його ведення вищезазначеними силами,

що передбачало висування підрозділів для захоплення району оборони в умовах боротьби з незаконними збройними формуваннями, ведення рейдових дій та оборонного бою.

Майор Володимир Мельник – а він 2009 року закінчив наш видовий виш, був командиром роти у військах, – нині викладає курсантам основи управління підрозділами за стандартами НАТО. Він пояснив, що навчання такого масштабу ще не проводилось. Воно було двостороннім і насиченим виконаннями різних відповідальних завдань.

До речі, під час командно-штабних комп'ютерних тренувань курсанти були розподілені на дві групи по 70 чоловік, а їх у свою чергу поділили ще на дві – по 40 і 30 осіб. Перші діяли за батальйонну тактичну групу, інші – за противника. Усі були у різних місцях: в аудиторіях кафедри, у Центрі імітаційного моделювання. Спількування здійснювалося за допомогою радіозв'язку.

Згідно із стандартами НАТО батальйон розподілявся на секції, за які відповідали

Уся робота виконувалась на комп'ютерах і виглядала таким чином: курсанти отримували завдання, працювали із картами та документами. Після планування їх заслуховували, а згодом розпочинались практичні дії. Після кожної наради щодо ходу занять будь-який курсант міг висловити свою думку, проаналізувати як свої дії, так і товаришів.

конкретні особи. Наприклад, секції особового складу, розвідки противника, оперативна, в якій відповідають за карти, зв'язок та забезпечення усім необхідним. Курсанти четвертого курсу відчували особливе піднесення, адже їм доводилося діяти у ролі і керівників секцій, і командирів рот, і командирів взводів. Уся робота виконувалась на комп'ютерах і виглядала таким чином: курсанти отримували завдання, працювали із картами та документами. Після планування їх заслуховували, а згодом розпочинались практичні дії. Після кожної наради щодо ходу занять будь-який курсант міг висловити свою думку, проаналізувати як свої дії, так і товаришів.

У ході підбиття підсумків навчання, було відзначено вправні дії сержанта Сергія Лісовенка (командира батальйонної тактичної групи), курсанта Сергія Ожаревського (начальника секції розвідки), курсанта Олександра Дяківа (керівника оперативної секції) та курсанта Андрія Перевозника (командира інженерно-саперного взводу).

Командно-штабне навчання на факультеті бойового застосування військ тривало протягом декількох днів. За словами його керівників, цього часу вистачило для того, аби виконати усі передбачені завдання. А от чого навчилися його учасники, цьогорічні випускники, які враження справила на них «Зимова лавина-2017», розповідають відмінники навчання.

Сержант Вадим Андрійчук (навчається за спеціалізацією «Управління діями механізованих підрозділів»):

– Мені, як і іншим учасникам комп'ютерного навчання, особливо цікаво було використовувати під час роботи на карті лише натівські тактичні знаки. У ході тренувань у секції батальйону здійснювали розвідку противника, обирали варіанти

його можливих дій. Усе виконували за допомогою OWERLEY, тобто, коли на карту місцевості накладається тонка плівка, на яку наноситься зображення обстановки. Всі знаки на ній легко видалити та поміняти, звісно, за потреби. У разі потрапляння карти до рук ворога, він ні про що не дізнається, усе зберігається лише на плівці.

Як на мене, потрібно частіше планувати подібні заняття, адже у військах НАТО бойовим діям обов'язково передують робота на комп'ютерах. Лише після цього розпочинаються операції на місцевості.

Молодший сержант Тарас Йосипчук (спеціалізація «Управління діями танкових підрозділів»):

– Навчання було надзвичайно корисним. Перехід на використання тактичних знаків НАТО стане нам у пригоді так само, як і досвід роботи на комп'ютерах під час злагодження дій військової частини – бригади чи батальйону.

Курсант Владислав Колієвський (спеціалізація «Управління діями механізованих підрозділів»):

– У ході КШН ми мали можливість порівняти наші стандарти та євроатлантичні. Якщо у нашій батальйонній тактичній групі головне навантаження припадає на командира та його заступників, то в армії НАТО у подібних умовах за виконання завдань відповідає значна кількість людей, отож працювати набагато легше.

Простіше і під час використання натівських тактичних знаків. Вивчити їх неважко. І річ зовсім не в тім, що у них, до прикладу, противник позначається червоним кольором, як донедавна було у нашій системі. Працюючи із картою за євроатлантичними стандартами, усе наноситься швидко, схематично.

За словами усіх однокурсників, комп'ютерне навчання було корисним та пізнавальним.

ВІЙНА І МИР РОМАНА ПЛАХТІЯ

**Капітан
Юлія ЛІВІНСЬКА**

Колись казали: «Я б з ним у розвідку пішов».

А нині про таких говорять: «Я бачив, який він у бою!»

**Роман – курсант
випускного курсу
Національної
академії сухопутних
військ імені гетьмана
Петра Сагайдачного,
майбутній фахівець
наземної артилерії,
учасник АТО.
Наразі навчання
йому доводиться
поєднувати із
вихованням трьох
власних дітей та двох
двоюрідних сестер,
над якими оформив
опіку.**

– Татко, татко прийшов! – першою до дверей добігла молодша Еларія. – Я була сьогодні красунечка і допомагала мамі!

– А що ж ти робила? – цікавиться батько.

– Мама ліпила вареники, а я розгортала цукерки.

18 квадратних метрів і дев'ятеро чоловік... У тісній львівській малосімейці живе велика дружна родина Романа Плахтія. Голова сім'ї Роман із дружиною Антоніною, його мати Лілія Михайлівна, бабуся Марта Леонтіївна та п'ятеро дітей: сімнадцятирічна Лілія, шістнадцятирічна Марта, восьмирічний Михайло, шестирічна Єлизавета та дворічна Еларія.

Роман – курсант випускного курсу Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, майбутній фахівець наземної артилерії, учасник АТО. Наразі навчання йому доводиться поєднувати із вихованням трьох власних дітей та двох двоюрідних сестер, над якими оформив опіку. Зараз із ними живе старенька бабуся, яку на час зимових холодів юнак привіз до Львова з села, що на Івано-Франківщині.

Найстарші дівчатка – сімнадцятирічна Лілія та шістнадцятирічна Марта у свої молоді роки залишилися без матері, яка померла, та фактично без батька, який більше шести років тому поїхав на заробітки до Росії і відтоді не нагадував про себе.

– Вони жили разом із мачухою у Самборі. Ми бачили, як їм було важко і відчували, що дівчата потребують нашої підтримки, – каже Антоніна. – Тому забрали їх до Львова, адже настав час оформляти паспорти, та й про майбутнє дівчаток подбати. Лілія – буде кравчиною, Марта –

опанує професію діловода.

– Ми для них робимо все, тільки б вони добре навчилися, знайшли роботу і були щасливими, – підтримує розмову Лілія Михайлівна.

У великій сім'ї труднощів завжди вистачає, та у цій їх вже навчилися долати. Поки Роман на навчанні, надійний тил забезпечують його кохані жінки – мати і дружина, а надвечір чекають свого єдиного і найдорожчого.

У маленькій квартирі відразу відчувається «рука господаря»: кожний квадратний метр помешкання, як кажуть, на вагу золота. Після перепланування та ремонту коридор перетворився на кухню, а кухня на маленьку кімнатку. Мінімум меблів: двоярусне ліжко, розкладний диван, містка шафа-купе. Інтер'єр простий, але у кожного є місце для відпочинку і навчання.

Так сталося, що Романові не довелося відчувати батьківську турботу і любов. Рано пішов в інший світ його тато. Увесь тягар виховання та забезпечення чотирирічного сина ліг на плечі його матері. Хоч як їй важко не було, адже Лілія Михайлівна має з дитинства інвалідність 1-ї групи внаслідок порушення зору, та ніколи вона не нарікала. Мила, доброзичлива та водночас сильна духом, жінка вивела сина на життєву дорогу і нині допомагає виховувати онуків та племінницю.

Роман змалку добре розумів ціну хліба і цінував материнську важку працю. Після отримання атестата про загальну середню освіту пішов працювати на будівництво, потім – інкасатором у банку. Було кілька років тяжкої праці на заробітках.

Якось товариш порадив Романові піти на службу за контрактом. І гроші стабільні, і

перспектива. Дослухавшись дружньої поради, восени 2013 року юнак підписав свій перший контракт із Збройними Силами України та розпочав службу в окремій десантно-штурмовій бригаді, що у Львові. А через півроку, 8 березня 2014-го, Роман у складі підрозділу відбув у зону проведення АТО.

– Це було напередодні мого дня народження, – каже Лілія Михайлівна. – Ми дуже хвилювалися і просили його не їхати. Адже в нього тоді було двоє маленьких дітей. А він лише й відповів: «Як друзям дивитимуся в очі?».

Важко уявити, що пережили найрідніші йому люди за ті півроку, що він був на Сході. Війна назавжди залишила глибокі рубці у їхніх серцях. Молилися Богові і терпляче чекали, намагалися не виказувати своєї тривоги, щоб не налякати дітей.

Бойове хрещення Роман отримав 12 липня поблизу Луганського аеропорту, під час переїзду через естакаду. БТР, що рухався, на початку колони, спалахнув. Його підбили сепаратисти. Розпочався бій. Як такого страху Роман не відчував. Каже, що адреналін «зашкалював»... Лише через годину протистояння, за наказом полковника Андрія Ковальчука, танк скинув підбитий бронетранспортер з траси, розблокувавши тим самим шлях колоні. У тому бою загинуло четверо десантників, кілька військовослужбовців отримали поранення.

– При наближенні до Луганського аеропорту розпочався інтенсивний артилерійський обстріл. Згодом запрацювали реактивні системи залпового вогню «Град». Та нам таки вдалося дістатися визначеного місця нашої подальшої дислокації, – розповідає Роман. – Облаштували бойові позиції також під ворожими обстрілами. Просто дивувалися, як нам це вдавалося. Вочевидь, Господь оберігав нас...

– Ми собі місця не знаходили, допоки Роман перебував у Луганському аеропорту. Особливо у дні, коли не виходив на зв'язок, – підтримує розмову Лілія Михайлівна. – Коли нарешті зателефонував, коротко сказав, щоб не переживали, усе страшно позаду. Про той пекельний бій, коли вважає, що народився вдруге, розповів вже тут, у Львові, – каже жінка зі сльозами на очах.

Кожного дня перебування в АТО Романові бракувало рідних. І це цілком природно, адже дома залишалися мати, кохана дружина, малеча. Після повернення зі Сходу довго зривав до мирного життя. Каже, що тиша лякала більше, аніж розриви снарядів.

– І стогнав, навіть кричав уві сні, інколи зривався, – розповідає Антоніна. – Ми усіяко підтримували його, розраджували, розуміли, що йому важко забути те, що бачив.

А потім у частині Роману порадили вступати до Академії. 2014 року, після успішно складених вступних іспитів, його зараховують на перший курс факультету ракетних військ і артилерії.

– Мій дід служив у морській піхоті, двоє маминих братів проходили строкову на флоті. Я перший започаткував офіцерську династію, – не без гордості зазначає юнак.

Розповідаючи про підлеглого, начальник курсу старший лейтенант Іван Гурський особливо наголошує на його людських та командирських якостях. «Нині разом із Романом завершують навчання близько 80 юнаків, які мають досвід служби за контрактом. Шістнадцять із них – бойовий! Це буде дійсно надійне поповнення наших підрозділів, що протистоять ворогу, – зазначає офіцер. – Знаєте, усім нам добре відомий вислів: «Я б з ним у розвідку пішов», і ми знаємо, про кого говорять так. А я бачив Романа в бою. Разом захищали Луганський аеропорт. Він був навідником гармати і вправно уражав ворога. Не можу сказати, що тоді, спостерігаючи за ним, думав про те, що з нього виїде грамотний командир. Але тепер знаю, що так воно і буде!».

У різних складних ситуаціях побував Роман Плахтій, а тому надзвичайно цінує дружбу тих, з ким пройшов крізь горнило війни, особливо своїх бойових побратимів Андрія Харченка та Вадима Гаврилюка.

Чотири роки навчання пролетіли для Романа досить швидко. Вже завершилась остання зимова сесія. Попереду – державні іспити і скерування вже лейтенанта Плахтія до нового місця служби.

... Поки я спілкувалася з дорослими, старший син Романа Михайлик часу не гаяв. На прощання хлопчик гордо показав мені малюнок своєї сім'ї. «Колісь і ми будемо жити у просторому і гарному будинку. А ще – хочу як і татко, бути офіцером!», – замріяно промовив він.

Я вірю! Так буде!

«В ЕМІРАТАХ – НАЧЕ НА ІНШІЙ ПЛАНЕТІ»

Нещодавно офіцери та курсанти нашої Академії, які брали участь в Антитерористичній операції, побували в Об'єднаних Арабських Еміратах. Семиденний відпочинок для військовослужбовців організувала «Східноєвропейська Асоціація Культурної Дипломатії», неурядова організація, яка популяризує у світі українську мову, мистецтво, культурну спадщину нашої держави, формує позитивний імідж України, підтримує її патріотів, а впродовж війни на Сході опікується захисниками Батьківщини.

Ігор
МОСЕЙЧЕНОК

– Ніхто із військовослужбовців не їздив у цю далеку подорож за власні кошти. Всі витрати на переліт, проживання, харчування, медичну реабілітацію, екскурсійне обслуговування взяла на себе Асоціація, – розповідає керівник групи, голова Центру військового капеланства, настоятель Гарнізонного храму Святих апостолів Петра і Павла у Львові отець Степан Сус. – За час російсько-української війни на Донбасі завдяки цій програмі вже понад сотню наших воїнів з різних регіонів України побували у спекотних Еміратах.

Для організації безкоштовної поїздки наших військовослужбовців в країну-курорт долучилася і відомий волонтер, співзасновник проекту FRO UA Олена Лук'янова. Відтак

протягом тижня п'ятірка військових «туристів» не лише відпочивала, проходила курс реабілітації, але й зустрічалася з представниками нашого дипломатичного корпусу в ОАЕ, спілкувалася дітьми, які навчаються в єдиній у цій спекотній країні українській школі, ознайомила з культурою арабського світу.

За словами учасників цієї подорожі – капітана Петра Коханюка, старших лейтенантів Миколи Соболюка і Руслана Філіпсона, молодшого сержанта Сергія Стратійчука та солдата Артема Кирика – до Києва вони дісталися автомобілем, а звідтіля шість годин летіли до Дубаю.

В аеропорту їх зустріла представниця української діаспори пані Анастасія, яка доставила військовиків у п'ятитизірковий готель «Шератон». Усім надали чудові номери для проживання. Обслуга ввічлива, люб'язна, при потребі миттєво вирішували будь-яку проблему. Біля готелю був розкішний басейн, а неподалік – Індійський океан: засмагай, купатися досхо-чу.

Львів'яни відвідали найбільший у світі торговий центр і вежу «Бучхаліра» (125 поверхів). Цікаво, що для того, аби подолати 828 метрів ліфтом, знадобилося лише 40 секунд.

Надзвичайно вражені вони були і Фонтаном, і старовинним палацом, але найцікавішою вважають

зустріч із учнями української школи та їхніми батьками, які свого часу емігрували до Еміратів. Директор навчального закладу Наталя Сердюк і викладач Тетяна Співаківська розповіли про освітню діяльність закладу, сьогодення та перспективи своєї роботи.

«Незабутня поїздка, вражаюча. Наче на іншій планеті побували, – одногосно підсумували свою розповідь мої співрозмовники, – Дуже хочеться, щоб і про нашу Україну невдовзі так говорили!»

Цікавою для наших військовослужбовців стала і зустріч в Абу-Дабі з Консулом України Олександром Балануцею.

Одним словом, хлопці надовго збережуть згадку про цю дивовижну країну.

капітан
Юлія ЛІВІНЬСКА

Робіть добро. На нього чекають

Коли капітан Петро Коханюк дізнався, що його підлеглі Новорічні та Різдвяні свята проведуть у стінах Академії, дещо засмутився: добре знав, що вони мріяли у ці дні бути у родині? Та службова діяльність вимагала іншого! Приміром, хтось повинен був нести добові наряди...

– Місія відповідальна і доручено її нам. Відпочиватимете пізніше, відпустку ніхто не відміняв, – звернувся до підлеглих офіцер. – Я ж очікую на ваші пропозиції щодо поєднання нашої служби та дозвілля.

Нині важко сказати, хто саме запропонував створити мандрівний театр – Вертеп. Важливо інше: усі радо підтримали цю пропозицію. Адже таким чином курсанти не лише самі долучилися до атмосфери свята, але й даруватимуть його іншим. А першими, до кого запланували завітати, Будинок дитини, що поруч Академії.

Робота «закипіла». Вона стала інтенсивнішою, коли до реалізації ідеї долучилися капелани храму Архистратига Михаїла. Відтак, невдовзі з'явився сценарій, розпочався творчий та захоплюючий процес над створенням образів, костюмів тощо. 17 курсантів 17-го навчального курсу факультету бойового застосування військ, які прибули до вишу із різних куточків країни, гуртом працювали над створенням, як жартували, військового Вертепу.

– Прем'єрний виступ відбувся у храмі Академії. Усі погодилися, що вийшло непогано і можна сміливо виходити «на люди», – із усмішкою згадує виконавець ролі царя Каспара курсант Володимир Даценко.

– А я найбільше переживав, коли за дійством спостерігав єпископ Володимир (Груца), – долучається до розмови виконавець ролі царя Балтазара, курсант Денис Дегін. – Боявся, що від хвилювання забуду слова. Але все пройшло чудово. У подальших виступах почувався впевненіше, можливо ще й від того, що нас усюди радо зустрічали. Приємно було, коли семінаристи Львівської духовної семінарії Святого Духа підспівували нам. А потім казали, що окремі пісні ми знаємо краще за них.

Протягом місяця гучна коляда курсантського вертепу сповіщала про добру новину народження Христа у військових частинах, студентських спільнотах та у храмах Львова. Бурхливими оплесками та словами вдячності завершувався кожен виступ військових акторів.

– Коли під час виступів нам почали давати гроші, ми вирішили, що їх не витратимо на свої потреби. Адже забезпечені усім необхідним. А от є люди, які справді потребують допомоги і коштів. Спочатку хотіли надіслати «зароблене» нашим бійцям на Схід, а потім виникла ідея допомогти дітям-сиротам, – розповідає курсант Володимир Даценко.

Згодом я дізналась, що доброчинність для дружнього курсантського колективу – справа звична. Вони й раніше постійно опікувалися побутовими проблемами малюків з Будинку дитини, прибирали прибудинкову територію. Та піклуючись про інших, не забувають й про тих, хто поруч: на курсі навчаються восьмеро курсантів, у яких немає ані батька, ані матері. Підтримують їх, допомагають, і

роблять це від щирого серця. Чергова нагода подарувати добро випала курсантам під час відвідин вишу дітьми із Верхньодніпровського дитячого будинку-інтернату, що на Дніпропетровщині. Для них влаштували цікаву екскурсію Академією. Діти побачили умови, в яких проживають і навчаються майбутні офіцери, оглянули експонати музею та навіть випробували силу своїх м'язів на спортивному майданчику. А з грошей, що наколюдував вертеп, для гостей придбали цікаві книжки, різноманітне канцелярське приладдя. Потрібно було бачити, якою радістю світилися очі дітей!

– Я сам з Півдня України. На жаль, там традицій не збереглося, – розповідає Дмитро. – Тому участь у цьому дійстві була надзвичайно цікавою. Радий також, що змогли передати дітям подарунки.

Що може бути краще за усмішки дітей та усвідомлення того, що ти зміг хоч трішечки допомогти їм?

Молодших командирів побільшало

У Національній академії сухопутних військ відбувся випуск в одному зі структурних підрозділів вишу – Військовому коледжі сержантського складу. Близько 130 військовиків розпочнуть виконувати свої службові обов'язки у військових частинах та підрозділах Українського війська, стануть надійними помічниками офіцерів.

**Підполковник
Віталій РУДКОВСЬКИЙ**

Привітали винуватців свята з визначною подією в їхньому житті керівники видового вишу, представники громадськості та духовенства, рідні та близькі. Після напутніх слів розпочалася мить, до якої новоспечені молодші командири йшли упродовж останніх двох з половиною років: їм вручили дипломи про завершення навчання у коледжі.

Загалом, з навчальним закладом попрощалися професійні сержанти, які здобули військовий освітній фах за дев'ятьма військово-обліковими спеціальностями. Серед них – молодші спеціалісти з ремонту та обслуговування автомобільної техніки, організації перевезень і управління на автомобільному транспорті, експлуатації інженерної техніки, забезпечення радіаційного та хімічного контролю, організації зберігання військового майна тощо.

Шестеро випускників – старший сержант Євген Мохтан, солдати Марія Божок, Ірина Гелетій, Оксана Русин, Ольга Тхоренко та Анна Панюхно –отримали дипломи з відзнакою.

Чимало нинішніх випускників пройшли через горнило війни на Сході нашої держави. Учасниками Антитерористичної операції, зокрема, є сержант Андрій Івченко, старші солдати Петро Максименко, Валерій Красун, Олександр Сивак, Артур Назаров, Андрій Жигайло. А старший сержант Євген Мохтан за мужність і героїзм, виявлені в ході збройного протистояння з агресором, нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

– Щиро дякую рідному коледжу та Академії за незабутні роки навчання, – ділиться враженнями старший сержант Євген Мохтан. – Для мене та моїх друзів назавжди у пам'яті залишаться імена офіцерів-викладачів та військових наставників, які вкладали у нас свою душу та ділились досвідом. Дякую підполковникам Богдану Гулею, Олександру Ємельянову, Андрію Кирилкову, Ігорю Кузику, майорам Володимирі Миколайчуку та Миколі Кучеру. Не можу також не згадати й працівників Збройних Сил України, зокрема Романа Витрикуша, Василя Деніса, Вадима Сорокіна, Наталію Тихоцьку та багатьох-багатьох інших. Ми гідно служитимемо Україні та нашому народу!

«Миротворча» діяльність – як інструмент зовнішньої агресії Росії

«Головним трендом у діяльності керівництва Росії з початку нового 2018 року є підготовка до президентських виборів у країні.

За попередніми намірами Кремля, вибір саме цієї дати має підвищити рейтинг В. Путіна як людини, що «відродила Росію» та «повернула втрачені нею території».

НЕЗАЛЕЖНИЙ АНАЛІТИЧНИЙ
ЦЕНТР ГЕОПОЛІТИЧНИХ
ДОСЛІДЖЕНЬ
«Борисфен Інтел»

Однак, як завжди неочікувано для Москви, реальність внесла свої корективи. Критичні наслідки західних санкцій для Росії, а також поширення негативного ставлення російського населення до політики Кремля по відношенню України змусили путінський режим змінити спрямованість своєї виборчої кампанії. Відтепер він позиціонує себе як «миротворець» та «найкращий друг України», готовий навіть повернути українські озброєння, захоплене Росією в Криму. У цьому сенсі доцільно ще раз нагадати народну українську мудрість: «ніколи і ні в чому не вір москалю». Прикладом цього є практика Кремля зі свідомого маніпулювання миротворчою діяльністю, яка має тривалі історичні традиції та починається ще з війни на Кореїському півострові.

Радянські та китайські «добровольці» під час війни на Корейському півострові

Так, у 1947 році, за згодою Москви, ООН було прийнято рішення про взяття під свій протекторат Корейський півострів, який був розділений між СРСР та США наприкінці Другої Світової війни. У рамках такого рішення передбачалося врегулювання проблеми мирного об'єднання північної та південної частин колишньої єдиної Кореї. Незважаючи на це, Радянський Союз розпочав активні заходи з озброєння Північної Кореї, в 1950 році підштовхнув її до нападу на Південну Корею, що мало на меті встановлення радянського контролю над усім Корейським півостровом.

У такій ситуації 25 червня 1950 року Радою Безпеки ООН була прийнята резолюція № 82, яка засуджувала агресію Північної Кореї та санкціонувала вступ у війну міжнародних сил для захисту Південної Кореї. Засідання РБ ООН бойкотувалося СРСР, який таким чином офіційно зняв з себе відповідальність за розвиток подій на Корейському півострові. Разом з тим, на неофіційному рівні Радянський Союз не тільки продовжував надання військової допомоги Північній Кореї (в т. ч. шляхом скерування до неї військових радників і спеціалістів та надання військової техніки), але й сприяв втручання у війну Китаю. Наслідком цього стало виникнення затяжного збройного конфлікту на Корейському півострові, який тривав до 1953 року між військами КНР і Північної Кореї та міжнародними силами ООН на чолі зі США.

Радянські військові «радники» у Сирії та Єгипті

Подібну ж позицію по відношенню Північної Кореї займає і нинішня Росія. На офіційному рівні Москва підтримує рішення РБ ООН щодо введення санкцій проти КНДР за розробку ракетної та ядерної зброї. В той же час російська сторона продовжує приховану підтримку Північної Кореї, в т. ч. шляхом порушення обмежень РБ ООН на торгівлю з КНДР, а також передачі їй військового обладнання та технологій. Більш того, Росія відверто провокує посилення напруженості в АТР, за рахунок чого намагається відволікати увагу світової спільноти від ситуації довкола України. 18 січня ц. р. факт подібних дій російської сторони був відкрито визнаний президентом США Дональдом Трампом в інтерв'ю інформаційній агенції Reuters.

Аналогічним чином у 1967 році Москвою був спровокований збройний конфлікт на Синайському півострові, що мав на меті знищення Держави Ізраїль та затвердження радянської гегемонії на Близькому Сході. Для цього протягом тривалого часу СРСР посилено озброював Єгипет та інші арабські країни, а також здійснював всебічну підготовку їхніх військ. Водночас проводилася активна антиізраїльська кампанія, яка і створила підґрунтя для військового зіткнення в регіоні.

11 травня 1967 року СРСР передав керівництву Єгипту сфабриковану фальшивку про нібито наміри Ізраїлю скинути правлячий режим у Сирії

та зосередити ізраїльські війська поблизу сирійського кордону. Уряд Ізраїлю негайно спростував такі ствердження та запропонував радянському послу в країні особисто переконатися в цьому. Однак ця ізраїльська пропозиція була відкинута, що розв'язало руки Єгипту.

Посилаючись на згадані «докази», Єгипет висунув вимогу ООН негайно вивести миротворчі сили з Синайського півострова, який був оголошений демілітаризованою зоною. Під тиском СРСР у РБ ООН ця вимога була негайно виконана, що дозволило Єгипту перекинути свої війська до кордонів Ізраїлю та розпочати агресію проти нього. І лише абсолютна небоездатність арабів, незважаючи на радянську зброю,

підготовку та радників, не дозволила СРСР реалізувати свої плани.

Російські «миротворці» в Молдові та Грузії

Досвід Радянського Союзу з маніпулювання питаннями миротворчої діяльності в повній мірі використовується сучасною Росією для утримання своїх позицій на пострадянському просторі. Суттю такої стратегії є провокування збройних конфліктів у країнах колишнього СРСР з подальшим втручанням у ситуацію під виглядом миротворчої діяльності. За рахунок цього створюються умови для забезпечення постійної військової присутності Росії у колишніх радянських республіках, як потужного важеля впливу на їхню зовнішню і внутрішню політику.

Саме такі підходи були застосовані Москвою на початку 1990-х років стосовно Молдови та Грузії. Так, у 1992 році із

використанням класичного прийому створення псевдодержавної сепаратистської «республіки» та надання їй прихованої військової допомоги Росією був організований збройний конфлікт у Молдові. У піковий період його активної фази Москва нав'язала Кишиневу угоду про започаткування миротворчої операції силами т. зв. «Спільних миротворчих сил в Зоні безпеки Придністровського регіону Республіки Молдова». Тим самим було узаконено збереження на території Молдови угруповання російських військ під виглядом «миротворців». Російські «миротворці» залишаються в Молдові вже понад 25 років і не тільки не сприяють врегулюванню конфлікту, але й є основним гарантом безпеки сепаратистів та головним джерелом напруженості в регіоні.

У тому ж 1992 році, за рахунок аналогічних дій Росія нав'язала Грузії т. зв. «Змішані сили з підтриманням миру» в зоні грузино-осетинського конфлікту, що дозволило Росії легалізувати присутність своїх військ також і на грузинській території. В серпні 2008 року саме ці сили і стали передовим ешеленом російського військового вторгнення до Грузії.

Російські «миротворці» У Косово

Схожий характер мала і російська «миротворча» діяльність на Балканах, яка по суті була спрямована не на врегулювання збройного конфлікту в регіоні, а на підтримку агресії Сербії проти інших країн колишньої Югославії та сербських сепаратистів на їхніх територіях. Так, до складу міжнародної миротворчої місії ООН UNPROFOR, заснованої в лютому 1992 року, входили

два російських батальйони. Перший із них виконував завдання у Боснії і Герцеговині в районі м. Сараєво, однак не тільки не перешкоджав сербським військами обстрілювати місто, але й фактично прикривав їх. Другий батальйон знаходився у Східній Славонії, поблизу Дунаю, та контролював кордон між Республікою Хорватією та Сербією. При цьому він жодним чином не перешкоджав діям Сербії у постачанні зброї та наданні підкріплення сепаратистам у Сербській Країні на території Хорватії. І тільки після того, як місія перейшла до рук НАТО, питання було закрито.

Пізніше, у 1999 році, Росія відкрито втрутилась в операцію НАТО «Союзницька сила» у Косово, яка мала на меті припинення репресій Сербії проти албанського населення

краю. Приводом для цього стало підписання угоди між Союзною Республікою Югославія (фактично, Сербією) та НАТО про виведення військ і поліції СРЮ з Косова та розміщення на території краю міжнародних збройних сил. Введення таких сил передбачалося через аеродром «Слатіна» у Косово, оскільки лише він міг приймати важкі військово-транспортні літаки НАТО.

У ніч на 12 червня 1999 року, напередодні початку реалізації згаданої угоди, Росія перекинула на аеродром підрозділ зі складу миротворчого батальйону в Боснії і Герцеговині та заблокувала його. Після цього планувалося перекинути на аеродром ще до двох полків повітряно-десантних військ з важкою технікою, однак Угорщина та Болгарія відмовили Росії у наданні повітряного простору. Спроби командування НАТО встановити контроль над аеродромом

ледве не призвели до військового зіткнення сторін з непередбачуваними наслідками. І лише через декілька днів у результаті переговорів проблему було знято.

З урахуванням наведених обставин, цілком очевидними є наміри російської сторони щодо розгортання миротворчої місії ООН на Донбасі лише на лінії зіткнення сторін та за участю російських військовослужбовців. Як і в Молдові та Грузії, основними у цих намірах є легітимізація російської військової присутності на українській території, а також гарантування збереження самопроголошених республік, як інструментів впливу на Україну.

Дивно, що це не розуміють європейські політики, зокрема канцлер Австрії Себастьян Курц та міністр

закордонних справ ФРН Зігмар Габріель, які виступають за «поетапне зняття санкцій з Росії». Саме це і є ще однією з основних цілей Москви у рамках її «миротворчих ініціатив». Нерозуміння цього факту не тільки відкриває шлях для «заморожування» конфлікту на Донбасі на принципах Придністров'я, Абхазії та Південної Осетії, але й розв'язує руки Росії для продовження зовнішньої агресії як на пострадянському просторі, так на європейському напрямі. До речі, Росією вже створено і спеціальний інструмент для таких дій, а саме – 15-ту «миротворчу» окрему мотострілецьку бригаду (Самарська обл.), яка вже отримала досвід участі у збройному конфлікті на Донбасі.

НА ОСТАННІЙ СТОРІНЦІ ОБКЛАДКИ
ВИПУСНИК ВІЙСЬКОВОГО КОЛЕДЖУ
СЕРЖАНСЬКОГО СКЛАДУ НАЗАР ДЕМИДЧИК
ФОТО АНАСТАСІЇ КМІН

